

Rose

โซนาทาค็อซิมมานั้นเธอ 2
소나기는 장마일까

นาซีคัล นัตอิคูล

เขียน

LIM17th

แปล

นารอาน ด็อรากรุทเนซังคัต

คำนำสำนักพิมพ์

จากกระแสคลื่นที่เป็นไวรัลไปทั่วอินเทอร์เน็ตทำให้โซนาก็ได้มาโลฟร่วมกับซออินจุนอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่การโลฟเล่นเกมเอาใจผู้ชมแล้ว แต่เป็นเกมจับหนุ่มที่ทำให้โซนาที่ต้องเป็นสาวสวยนักไวโอลิน ที่จะต้องเข้าไปพัวพันกับผู้ชายสามคน แถมหนึ่งในนั้นยังมีหน้าตาเหมือนกับไอดอลที่เขาชื่นชอบอย่างกับแกะอีกด้วย

งานนี้เอพีหนุ่มจะปักหมุดเลือกหนุ่มคนไหนเพื่อให้ชนะเกม มิซซันในเกมอาจจะยังพอไหว แต่มิซซันที่จะคว้าหัวใจไอดอลสุดหล่อนี้สิ โซนาจะไหวไหมหน้า เราไปร่วมลุ้นกันดีกว่าค่ะ

กดอ่าน

Rose

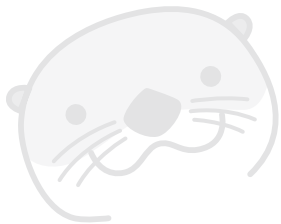
จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะนักอ่านทุกท่าน ผู้แปลรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง
ที่มีโอกาสได้กล่าวทักทายกับทุกท่านผ่านหน้าหนังสือแบบนี้ค่ะ

นิยายเล่มที่คุณนักอ่านถืออยู่ในตอนนี้ เป็นเรื่องราวของ “โซนาทิก
หรือซังมา” สตริมเมอร์หนุ่มที่มีชีวิตแสนธรรมดา แต่วันหนึ่งชีวิตจิตซิด
ของเขาก็ได้เปลี่ยนไป เมื่อเขาบังเอิญสู่มัจจุราญในเกมและได้เจอกับ
“ซออินจุน” ชายหนุ่มเสียงเพราะที่ได้ยินเสียงครั้งเดียวก็จำไม่ลืม ซึ่ง
ตัวตนที่แท้จริงของชายหนุ่มคนนี้คือนักร้องวงไอดอลชื่อดัง และจาก
ความบังเอิญก็นำพาให้พวกเขามาเกี่ยวข้องกัน ใกล้ชิดกัน พร้อมกับ
จังหวะหัวใจที่สั่นไหวมากขึ้นเรื่อย ๆ...

ว้าว เกเรินมาแค่นี้ก็ชักรู้สึกเขิน ๆ ขึ้นมาซะแล้วสิ แต่ความน่ารัก
ชวนเขินยังไม่หมดเพียงเท่านั้นนะคะ เพราะในต้นนิยายทั้ง 4 เล่ม นักอ่าน
ทุกท่านจะได้ซึมซับเรื่องราวแสนน่ารักระหว่างพวกเขาทั้งสองที่จะทำให้
ได้มึนยิ้มจนปวดแก้มไปตลอดจนจบเรื่อง แน่แน่นอนว่าหากนักอ่านท่านใด
มีไอดอลในดวงใจ หรือติดตามสตริมเมอร์เกมทั้งหลายอยู่แล้ว ยิ่งจะ
ทำให้รู้สึกอินกับเรื่องราวในนิยายมากเข้าไปอีกชั้น แต่นักอ่านทั่วไป
ก็ไม่ต้องกังวลนะคะ เพราะถึงทุกท่านจะไม่ได้อยู่ในแวดวงดังกล่าว หลัง
อ่านนิยายเล่มนี้แล้วอาจทำให้เกิดความรู้สึกอยากลองก้าวขาเข้ามาสัมผัส
ประสบการณ์จริงดูก็ได้หน้า

สุดท้ายนี้ นักแปลรู้สึกยินดีมาก ๆ ที่ได้มีโอกาสเป็นผู้ถ่ายทอด
นิยายเรื่องนี้ออกมาให้ได้อ่านกัน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวความ
สัมพันธ์น่ารัก ๆ ของโซนาทีกับซออินจุนจะเป็น *ยาใจ* ที่ช่วยเยียวยาจิตใจ
ให้นักอ่านทุกท่านที่กำลังเหนื่อยล้า เป็นเมนู *ของหวาน* ที่จะช่วยเพิ่ม
ระดับความหวานให้จิตใจกระปรี้กระเปร่า เอาละ พร้อมดื่มด่ำไปกับนิยาย
รักโรแมนติกเรื่องนี้แล้วหรือยังคะ ถ้าพร้อมแล้วก็เริ่มเปิดอ่านกันเลย!!

LIM17th

ผู้แปล

Stage 5

ในโซเซียลเต็มไปด้วยถ้อยคำให้กำลังใจแต่เช้า แฟนๆ ที่รู้ข่าวสารจับใจคงเห็นประกาศที่บอกว่าจะมีการถ่ายทำรายการวาไรตี้ของผมกับซออินจุนแล้ว จึงมีแฟนๆ ที่บอกว่าจะดูรายการอย่างแน่นอน ขณะเดียวกันก็มีแฟนๆ ที่กังวลว่าอาจจะเกิดความผิดพลาดด้วย แม้ปฏิกิริยาตอบรับจะแตกต่างกัน แต่ผมก็โล่งอกที่ความเห็นส่วนใหญ่เป็นไปในทิศทางที่ดี

ปัญหาคือซออินจุน แน่หนอนว่าเป็นปัญหาส่วนตัวของผม เมื่อวานนี้เพื่อชดเชยคอนเสิร์ตที่ฝังอยู่ในใจ ผมจึงรวบรวมความกล้าติดต่อไป แต่เรื่องกลับบานปลายกว่าเดิม ผมถอนใจยาวก่อนจะตรวจดูโทรศัพท์ มีข้อความของเขาไหลมาท่ามกลางการแจ้งเตือนจำนวนมาก

อย่าลืมหินมือเช้า แล้วก็เดินทางดี ๆ นะครับ

ถึงจะว่าอุ่นใจ แต่พอเห็นข้อความนั้นผมก็ยิ้มทันที ขณะที่ยิ้มก็รู้สึกเครียดไปด้วย แล้วก็กลับมามีความสุขอีกครั้ง รู้สึกวนไปวนมาแบบนั้นเหมือนคนบ้า ผมไม่อาจบรรยายความรู้สึกที่ซับซ้อนนี้ได้ จึงตั้งใจซ่อนมันไว้

พอเตรียมตัวเสร็จผมก็ส่งข้อความตอบกลับไป

ผมกำลังจะออกไปแล้วครับ!

วันนี้ก็มาทำให้มันสนุกกันนะครับ! ฮ่า ๆ

การไม่เปิดเผยใบหน้าก็ดีแบบนี้ เพราะจะได้ไม่เห็นสีหน้า

ผมหยิบหน้ากากที่โผล่ออกมาจากซอกโต๊ะเตรียมเอาไว้และเรียกแท็กซี่ แม้จะเหลือเวลาอีกพักใหญ่กว่าจะถึงเวลาถ่ายทำ แต่คุณนักเขียนบอกว่ามีเรื่องที่จะต้องเตรียมหลายอย่างจึงขอให้รีบมาสักหน่อย ระหว่างที่เตรียมนั้นก็พบว่าล่าช้ากว่าที่คาดการณ์ แต่ยังโชคดีที่สตูดิโอถ่ายทำอยู่ใกล้บ้าน ตลอดทางที่นั่งแท็กซี่ จิตใจผมไม่สงบเลย

แม้จะเป็นการเล่นเกมที่ทุกครั้ง ต่างกันแค่จำนวนกล่องที่อยู่ตรงหน้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกแตกต่างอย่างชัดเจน ถึงจะอยู่ในแท็กซี่แล้วก็ยังกระวนกระวายใจ ในที่สุดก็มาถึงหน้าสตูดิโอจนได้ ผมเปิดอีเมลเพื่อตรวจดูอีกครั้งว่าเป็นชั้นสามของตึกจึงขึ้นลิฟต์ไป

ผมมองเห็นหน้าตัวเองที่สะท้อนในกระจกดูซีดเซียวกว่าปกติ แม้จะบอกว่าแต่งหน้ามาบ้างแล้ว แต่หน้าแบบนี้ใครดูก็รู้ว่าอดนอนมา ผมลูบรอยคล้ำใต้ตาก่อนจะเลิกพยายามปกปิดในที่สุด

ผมถอนหายใจแรงชนิดที่ทำให้พื้นดินสะเทือนได้ แล้วเสียงดิ่งก็ดังขึ้นพร้อมกับลิฟต์ที่หยุดลง หัวใจเต้นตึก ๆ ดูเหมือนว่าประตูเปิดออกเชิงซ้าเหลือเกิน

รอกะทั่งประตูเปิดออกจนสุด และทันทีที่ผมเข้าไปในสตูดิโอก็เปลือยอกออกมา

“ว้าว...”

สตูดิโอถูกตกแต่งเหมือนบ้าน ตรงผนังสีขาวมีกรอบรูปที่ดูมีรสนิยมแขวนอยู่รูปหนึ่ง รอบ ๆ โสฟาที่วางอยู่ตรงกลางห้องก็รายล้อมไปด้วยไม้ดอก

ที่ผมไม่รู้จักชื่อ บนโต๊ะไม้สีเข้มมีคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งที่แค่มองก็รู้ว่า เป็นของดีตั้งอยู่ ที่น่าตื่นตาตื่นใจยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็คือหลอดไฟและกล่อง หลายตัวที่อยู่โดยรอบ

ผมเพิ่งเคยเห็นหลอดไฟใหญ่ขนาดนี้เป็นครั้งแรก กล่องก็เป็นแบบ ที่เคยเห็นแค่รูปในอินเทอร์เน็ต คนที่ดูเหมือนเป็นสตีฟกองถ่ายกำลัง เช็กอุปกรณ์อย่างเชี่ยวชาญ ผมยืนชื่นชมภาพบรรยากาศนั้นอยู่ตรงหน้าประตู ก่อนจะได้ยินเสียงอันคุ้นเคย

“โอ๊ะ คุณโซนาเก้! เชิญเลยคะ”

“สวัสดีครับ คุณนักเขียน ขอโทษที่มาสายนะครับ”

ตอนนี้คุณนักเขียนกำลังเดินมาหาพร้อมรอยยิ้มอารมณ์ดี หลังจาก ทักทายกันแล้วเธอก็พาผมไปยังห้องที่อยู่ด้านใน น่าจะเป็นห้องรับรองที่ เตรียมไว้ให้ผู้ร่วมรายการ

ผมกำลังจะถามว่าตัวเองต้องทำอะไรบ้าง แต่คุณนักเขียนกลับออก จากห้องไปอย่างรวดเร็ว ระหว่างผมนั่งเหม่อตรงหน้ากระจกที่ติดหลอดไฟ ไร้สว่างจ้า สตีฟอีกคนก็เดินเข้ามาแล้วช่วยทำผมให้ เมื่อทำผมเสร็จ ยัง ไม่ทันได้ตั้งสติก็ต้องไปเปลี่ยนชุดที่เขาเอามาให้ เสื้อแขนยาวโอเวอร์ไซส์ สีชมพู กางเกงยีนที่พับส่วนปลายขึ้น และรองเท้าสลิปเปอร์ลายตัวการ์ตูน สุดน่ารัก

เมื่อเตรียมตัวเสร็จแล้ว สภาพตัวผมที่สะท้อนอยู่ในกระจกช่าง แปลกตาอย่างบอกไม่ถูก แม้จะแต่งหน้าปกปิดรอยคล้ำใต้ตาแล้ว แต่ยังไง ก็ต้องสวมหน้ากาก ทำให้รู้สึกผิดต่อสตีฟที่อุตส่าห์ช่วยกลบรอยคล้ำให้ ผมถือหน้ากากไว้ในมือและนั่งอยู่ตรงโซฟาในห้องรับรองอย่างเรียบร้อย คนที่ เดินเข้าเดินออกล้วนเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก ผมจึงนั่งตัวลีบลงโดยปริยาย

ผมไม่เห็นทั้งซออินจูนและฮันโดจิน บรรยากาศที่ดูยุ่งไปหมดยกเว้น ตัวผมทำให้ในใจเกิดความกดดัน ความแปลกแยกที่กดทับทำให้สิบนาที้ ผ่านไปราวกับหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดคุณนักเขียนก็เดินเข้ามาในห้องรับรอง

และบอกผมว่าพร้อมทำการถ่ายทำแล้ว

ผมเดินตามคุณนักเขียนออกมายังสตูดิโอที่เห็นผ่านตาเมื่อครู่ กำลังจะถามเธอว่าอีกสองคนที่ถ่ายทำด้วยกันอยู่ที่ไหน ก็พบว่าซออินจุนนั่งรออยู่ตรงโซฟาแล้ว ทันทีที่เห็นเขา คุณนักเขียนก็หยุดเดินและหันมาอธิบายกับผม

“อา~ พอดีมีการเปลี่ยนตารางงาน คุณโดจินเลยจะมาเข้าร่วมที่หลังค่ะ”

“อา ครับ”

ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ ผมปิดปากสนิทและรีบพยักหน้ารับ วันนี้ซออินจุนก็ยังคงดูดีไร้ที่ติในชุดเสื้อเชิ้ตลายทาง กางเกงสแล็คเรียบกริบ พอดีคิดว่่าสีชมพูของชุดผมจะต้องไปอยู่ข้างๆ ชุดเขาที่แทบจะไร้สีสิ้น ผมก็เปลอกระแอมออกมา พอผมปิดปากกระแอมเบาๆ เขาก็เงยหน้าขึ้น

ผมไม่ได้สบตาและขยับเข้าไปอย่างแก้ๆ กังๆ จากนั้นจึงนั่งลงข้างๆ อีกฝ่ายทันที ผมรวบขาสองข้างและเกร็งช่วงสะโพก พยายามให้โดนตัวกันน้อยที่สุด แล้วการอธิบายเกี่ยวกับรายการก็ดำเนินไป การเก็บกระแอมรับของผู้ชมจะทำแค่ช่วงครึ่งแรกเท่านั้น แล้วหลังจากนั้นก็จะเป็นการบันทึกเทปรายการ ขณะที่เริ่มบันทึกรายการ ฮันโดจินจะมาร่วมด้วย

“แม้จะไม่ถึงกับเป็นการถ่ายทอดสด แต่ช่วงครึ่งแรกประมาณสามสิบนาทีก็แทบจะใกล้เคียงกับการถ่ายทอดสด เพราะงั้นคอยระวังแค่ช่วงนั้นก็น่าจะพอแล้วละค่ะ ระหว่างนั้นหากจะช่วยอ่านคอมเมนต์ของแฟนๆ ด้วยก็จะดีมาก เรื่องนี้คุณไซนาก็เชี่ยวชาญอยู่แล้วนี่เนอะ”

ผมพยักหน้าเต็มทีพร้อมกับกลิ่นน้ำลายอีกใ้ใหญ่ระหว่างที่คุณนักเขียนไปคุยกับผู้กำกับภาพ ความเงียบอันหนักอึ้งพลันโอบล้อมระหว่างเราสองคน ผมกุมมือทั้งสองไว้และจ้องมองตรงไปข้างหน้า แต่แล้วก็ได้ยินเสียงแผ่วเบา

“คุณโอเคนะครับ”

ผมตื่นเต้นมากเกินกว่าจะประมวลผลคำพูดของเขาได้ ก่อนจะ

พยักหน้า แต่ซออินจุนคงนึกเป็นห่วงผมไปไกลแล้ว ถึงจะฝันยกมูมปากขึ้น
 อย่างไม่เป็นธรรมชาติ ก็ดูเหมือนไร้ประโยชน์ หลอดไฟสว่างจ้าตรงกล้อง
 ตัวใหญ่ สติพจำนวนมากที่มองมาทางนี้ ซออินจุนที่อยู่ข้างๆผม รวมถึง
 ความประหม่าซึ่งมากเกินกว่าที่เคยจินตนาการไว้ ทำให้ผมระบายลมหายใจ
 ออกมาด้วยความกังวล

“ไม่ต้องกังวลนะครับ มีผมอยู่ข้างๆ”

ผมไม่กล้าพูดว่า เพราะมีคุณอยู่ข้างๆ ถึงได้ประหม่างึล่ะ จึงได้แต่
 ยกยิ้มให้เขาเท่านั้น อันที่จริงถึงจะมีกล้องหรือหลอดไฟ แต่ซออินจุนกลับ
 เป็นสิ่งที่ก่อกวนใจผมที่สุด ไม่รู้ว่านี่เป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ ระหว่าง
 ที่หัวใจเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกมาข้างนอกนั้น คุณหนักเขียนก็เดินกลับมา
 อีกครั้ง เธอเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์พร้อมกับพูดขึ้นว่า

“อา เกมที่เราจะเล่นกันคือเกมนี้นะคะ เป็นเกมที่ผลิตโดยบริษัทเกม
 ชื่อตั้ง พอทางนั้นทราบเรื่องรายการเลยต้องการให้ทั้งสองคนเล่นให้ได้เลย
 ละค่ะ”

แล้วเรื่องสำคัญที่สุดก็เปิดเผยออกมาแล้ว พอบอกว่าบริษัทเกม
 ชื่อตั้งต้องการให้เราเล่น ความคาดหวังและความกดดันก็ถาโถมเข้ามา
 พร้อมกัน มันคือเกมอะไรกันนะ ผมจินตนาการไปเรื่อยตลอดเวลาที่หน้าจอ
 กำลังโหลดเกม เกมยิงหรือเปลาณะ ไม่งั้นก็เกมเอาชีวิตรอด ยังไงขอแค่
 ไม่ใช่เกมสยองขวัญก็พอ

การรอคอยอันยาวนานจบลง เมื่อในที่สุดเกมเกมหนึ่งก็ปรากฏขึ้น
 บนหน้าจอ ซากุระสีชมพูปลิวว่อน พร้อมกับเพลงประกอบสดใสดังขึ้น
 วินาทีที่ท้ายทอยผมเริ่มซาหนึบ บนหน้าจอก็ปรากฏเอฟเฟกต์ระยิบระยับ
 ขึ้นมาพร้อมกัน

[Romantic Secret]

“นั่นก็ฝากทั้งสองคนด้วยนะคะ!”

หากผมไม่ได้ตาฟาด ใครดูก็รู้ว่านี่มันคือเกมจำลองการเป็นคู่รัก

นี่มันคือการชอนกล้อ้ง ไม่สิ ต้องเป็นการชอนกล้อ้งแน่เลย แม้แต่ซออินจุนที่เคยบอกผมว่าไม่ต้องกังวล พอเห็นเกมบนจอเขาก็เป็นไปทันที ถึงแม้ว่าจะไม่แสดงสีหน้าเคร่งเครียดชัดเจน แต่ผมก็พอจินตนาการได้เมื่อเห็นบทบาทที่เป็นสีชมพูระยิบระยับนี้แล้ว ไม่มีใครที่ไม่สติหลุด

“ทางบริษัทเกมขอร้องมาว่า ระหว่างเล่นช่วยพากย์เสียงตามไปด้วยนะคะ ยังไงซะทั้งสองคนก็เสียงดีมากอยู่แล้ว ทำได้ใช่ไหมคะ”

ไม่ ไม่เลย ไม่ได้เลยสักนิด พอสบสายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวัง ผมก็ไม่กล้าพูดว่าไม่ได้ออกไป ไม่สิ อย่างแรกคือมีคนหนึ่งต้องเล่นเป็นตัวละครผู้หญิง แล้วแบบนี้ไม่เป็นไรได้เหรอ ผมควบคุมแวตาสีที่สั่นไหวเอาไว้พลาจจ้องมองคุณนักเขียน เมื่อเธอถามว่ามีคำถามไหม ผมก็รีบถามสิ่งที่สงสัยออกไป

“เงื่อนไขการเคลียร์เกมคืออะไรเหรอครับ”

“หากได้เห็นตอนจบที่แฮปปี้เอนดิงกับตัวละครตัวหนึ่ง การถ่ายทำก็เป็นอันเสร็จสิ้นค่ะ”

แล้วถ้าเป็นแบบเอนดิงล่ะครับ คำถามหนึ่งพลันผุดขึ้น แล้วคุณนักเขียนก็แจ้งกฎของเกมและการถ่ายทำทันที

ประมาณครั้งแรกของเกมจะมีช่วงเวลาให้เลือกตัวละครที่ชอบ จากนั้นให้จดจ่อที่ตัวละครตัวเดียวก็พอ แต่ระหว่างนั้นจะมีเรื่องราวของตัวละครนั้นๆ ให้เลือกอีกหลายครั้ง ความรู้สึกก็จะแตกต่างกันไปตามตัวเลือก ซึ่งจะส่งผลเชื่อมโยงไปยังตอนจบโดยตรง หากเป็นแบบเอนดิงก็จะต้องกลับมายังทางแยกแล้วเลือกใหม่อีกครั้ง ซึ่งนั่นจะทำให้การถ่ายทำยืดเยื้อออกไปอีก

ระหว่างที่ผมกับซออินจุนเล่นเกมอยู่นั้น เราสามารถใช้คำไปได้ทั้งหมดสามครั้ง แต่จะต้องทำเรนดอมมิชชั่นก่อนที่มันงานถึงจะให้คำไป

“ไม่ใช่มิชชั่นยากอะไรหรอกค่ะ แค่ว่าสิ่งที่แฟนๆ ทั่วไปต้องการ เพราะ

งั้นไม่ต้องกังวลนะคะ”

เมื่อเป็นความต้องการของแฟนคลับ ในแง่หนึ่งก็สบายใจได้ แต่อีกแง่หนึ่งผมกลับรู้สึกกังวลใจ แม้จะไม่สั่งให้ทำในสิ่งที่สร้างความลำบากใจ แต่แค่นั้นก็เหมือนแกล้งกันแล้ว นอกจากนี้กฎยังเคร่งครัดกว่าที่คิด ตลอดเวลาที่ฟังกฎ ผมไม่อาจลบความกังวลออกไปได้เลย

คนที่เคยเล่นเกมจีบสาวมาเยอะหรือเข้าใจความเป็นไปของเนื้อเรื่อง ย่อมเลือกตัวเลือกดี ๆ ได้ นอกจากเคยลองเล่นเกมจีบสาวที่เคยเห็นโฆษณา ในมือถือแค่ชั่วคราวแล้ว ผมก็ไม่เคยเล่นเกมจีบสาวอื่นๆเลย ผมลอบถอนหายใจ ลักพุกก็ได้ยินน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวลจากคนข้างๆ

“ไม่ว่าอย่างจะใช้เวลานานกว่าที่คิดก็ได้ นะครับ”

“หนึ่งตอนน่าจะต้องใช้เวลาคงชั่วโมงในการเคลียร์ให้จบ ในกรณีที่ไม่ได้เลือกผิดนะครับ แต่ก็ไม่เป็นไรหรอกครับคุณอินจุน ถึงยังไงก็มีผู้เชี่ยวชาญเรื่องเกมอยู่ข้างๆ แล้วนี่ไงครับ!”

สิ่งที่จำเป็นในตอนนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องความรักต่างหาก “ฮาๆ” ผมหัวเราะอย่างไม่เป็นธรรมชาติพร้อมกับเหลือบมองไปข้างตัว ซออินจุนกำลังมองมาด้วยสายตาแสดงความเชื่อถือ จนผมไม่อาจต้านทานสีหน้าเปี่ยมความหวังนั้นได้เลย

ผมพูดออกไปอย่างผ่าเผยว่าให้เชื่อมั่นในตัวผม ด้วยความรู้สึกลึกๆว่าอะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด ซออินจุนพยักหน้าเต็มที่ ถึงยังไงผมก็ต้องซ่อนความจริงที่ว่าตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีแฟนเลยสักครั้งเอาไว้

“งั้นตอนเริ่มถ่ายทำก็ช่วยแสดงเหมือนเพิ่งเคยเห็นเกมเป็นครั้งแรกด้วยนะคะ!”

ถึงไม่ได้ตั้งใจแสดง แต่ก็คงจะมีท่าที่แบบนั้นออกไปอยู่ดี ผมมองตามแผ่นหลังของคุณนักเขียนที่ค่อยๆ ไกลออกไป ก่อนจะหันกลับมามองหน้าจอกอีกครั้ง เสียงเพลงประกอบที่ไม่เข้ากับสถานการณ์ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเลย แม้จะได้ยินแค่ส่วนต้น แต่ก็เพียงพอให้จินตนาการถึงภาพ

ตัวละครหลักวิ่งเริงรำข้ามเนินเขาได้แล้ว ผมนั่งนิ่งเงียบ ปล่อยสายตา เคลื่อนตามดอกซากุระที่ปลิวว่อน

ตอนนั้นเองกลีบซากุระก็ทับถมกันเป็นกอง กลายเป็นกลุ่มตัวอักษร ว่า ‘จะตามหาเขาเจอไหมนะ’ ก่อนที่วลีนั้นจะระเบิดพุ่งเหมือนดอกไม้ไฟ ภาพตัวละครหลักปรากฏขึ้นในที่สุด

“...ว้าว”

คงเป็นสัญชาตญาณ ความอยากรู้อยากเห็น หรือไม่ก็คงเป็นความสงสัยที่เกิดจากอาชีพที่ทำอยู่ ถึงจะนั่งงออยู่ข้าง แต่พอตัวละครหลักโผล่มาบนจอ ผมก็ตั้งสมาธิขึ้นมาได้ในพริบตา รู้ตัวอีกทีผมก็กำลังกวาดตามองตัวละครที่ละตัวอย่างตั้งใจ น่าเสียดายที่เห็นตัวละครชายทั้งสามคนเป็นแค่ภาพเงาเท่านั้น คงจะต้องตามหาเอาเองระหว่างที่เล่นเกม

สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนมีเพียงตัวละครหญิงที่ยืนอยู่ตรงกลาง ใบหน้าถูกบดบังด้วยเส้นผมปลิวไสวตามสายลม เหมือนตั้งใจจะทำให้ดูธรรมดาสุด อีกทั้งยังสวมชุดนักเรียนน่ารักแบบที่เห็นได้จากโรงเรียนเอกชน ดีไซน์ออกมาเพื่อให้ทุกคนเข้าถึงได้ง่าย

ระหว่างรับชมด้วยความเพลิดเพลินอยู่นั้น ผมก็จุกคิดปัญหาที่ลึกลงไปแล้วขึ้นมา

แน่นอนว่าผมจะต้องรับหน้าที่พากย์เสียงของตัวละครผู้หญิงตัวนี้ ความรักชวนใจล้นในช่วงวัยสดใส ชีวิตการเรียนอันน่าตื่นเต้น ตัวละครชายสุดหล่อ ช่างดีไปหมดทุกอย่าง แต่พอคิดว่าผมที่เป็นผู้ชายต้องอ่านบทพูดของตัวละครที่เป็นนักเรียนหญิง และต้องแสดงออกมาให้เป็นธรรมชาติ ไม่ขัดอารมณ์ไปพร้อมกัน เบื้องหน้าก็พลันมีตม่น

ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่อาจขอให้ซออินจุนเล่นเป็นตัวละครผู้หญิง ยังไงผมก็อยากฟังเสียงเพราะๆ ของเขาที่พูดบทโรแมนติกของตัวละครชายมากกว่า เรื่องนั้นทั้งผม ทั้งแฟนคลับ ทั้งทีมงานรายการ แม้แต่พนักงานบริษัทเกมเอง ก็คงจะรู้สึกเหมือนกัน

“ฮา ๆ ๆ ๆ ...”

ทุกครั้งที่เส้นผมของตัวละครหญิงปลิวตามลม ผมรู้สึกเหมือนอายุขัยลดลงไปครึ่งละหนึ่งปี บริษัทที่ผลิตเกมนั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผมกับซออินจุนเล่น นั่นทำให้ผมกังวลล่วงหน้าว่าตัวเองอาจจะทำลายเกมที่สร้างขึ้นมาอย่างตั้งใจก็เป็นได้ ผมถอนหายใจแผ่วเบาพร้อมกับทำให้ตัวเองต้องตั้งใจเล่นเพื่อไม่ให้ประวัติการทำงานของคนอื่นต่างพร้อย

ผมสวมหน้ากากที่วางอยู่บนตักอย่างเด็ดเดี่ยวเหมือนคนที่สวมชุดเกราะเพื่อออกรบ แม้จะรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย แต่ยังมีช่วงพักระหว่างถ่ายทำจึงทำให้ผมพอทนได้

ผมจัดเส้นผมที่ถูกหน้ากากทับ ก่อนที่ซออินจุนจะสะกิดไหล่เหมือนวันที่เจอกันครั้งแรก

“คุณนาก็”

“ครับ?”

แม้รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร แต่ผมก็ยังแกล้งไม่รู้ไม่ชี้หันไป นึกเรียวยาว บัดเส้นผมของผมเบา ๆ ช่วงเวลาแบบนี้ เมื่อไม่ต้องสบตากัน ผมจึงกล้ามองเขาได้อย่างสบายใจ

ตอนนี้ผมกำลังทำสีหน้าแบบไหนอยู่นะ ใกล้เคียงได้เวลาเริ่มการถ่ายทำแล้ว เพื่อตัดปัญหา คงต้องเลิกมองเขาลักที่ ว่าแต่เขาคิดอะไรอยู่นะ

“คุณอินจุนดูไม่ตื่นเต้นเลยนะครับ”

“ผมตื่นเต้นอยู่ตลอดแหละครับ แค่ว่าคิตีที่มันไม่แสดงออกมาทางสีหน้านะครับ”

“จริงเหรอครับ งั้นวิธึคลายความตื่นเต้นของคุณคืออะไรเหรอครับ”

นี่คือสีหน้าตื่นเต้นนั่นแหละ แบบนั้นที่เคยได้ยินว่าทุกครั้งที่ไปออกรายการเขามักได้รับคำชมว่าเก่งก็พอมิเหตุผลอยู่บ้าง พอผมอุทานเล็กน้อยพร้อมกับทำตาโต ก็เห็นสีหน้าของซออินจุนชัดเจนขึ้น ตั้งแต่ชนตาที่ขยับจนถึงแวตาสั่นไหว ระหว่างที่กำลังชื่นชมทั้งหมดนั้น ริมฝีปากที่เรียบนิ่ง

พลันเผยออก

“ผมนึกถึงสิ่งที่ยากทำเมื่อเสร็จงานนี้นะครับ”

“อา...สิ่งที่ยากทำ...”

พอได้ฟังแล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองก็ใช้วิธีนั้นอยู่บ่อย ๆ ผมพยายามอดทนและคิดว่าจะไปเที่ยวเล่นเมื่อสอบเสร็จ ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผมทำข้อสอบไปจนจบโดยคิดเพียงเรื่องเดียวว่า หลังจากการสอบอันยาวนาน ก็จะได้เล่นเกมอย่างสบายใจแล้ว ครั้งนี้ก็เช่นกัน ความตื่นเต้นที่ขมวดแน่นอยู่ในความคิดเริ่มค่อย ๆ คลายออกไปเพราะเขา

จบรายการนี้แล้วจะทำอะไรดีนะ อยากจะทำอะไรกันทีนะ

“งั้นจบรายการวันนี้แล้วคุณอินจุนอยากทำอะไรเหรอครับ”

มันคือความอยากรู้อยากเห็นธรรมดา อีกฝ่ายที่มักตกอยู่ในวงล้อมของฝูงชนบ่อยครั้งจะไม่อยากใช้ชีวิตเรียบง่ายอย่างการได้กินของหวาน การนอนในผ้าห่มอุ่น ๆ หรือกเหลออ พอจินตนาการถึงชออินจุนที่บอกความปรารถนาแบบนี้แล้ว ผมก็พลันอารมณ์ดีขึ้นโดยปริยาย

ผมหนึ่งนึ่งรับการสัมผัสจากเขาที่ช่วยจัดเส้นผมให้อย่างโล่ใจ กะพริบตาปริบ ๆ ทุกครั้งที่นิ้วมือเรียวยาวบิดผ่านหน้าผาก ด้วยความกลัวว่าจะถูกจับได้ว่าใจกำลังสับสนวุ่นวาย จึงหลบสายตาลงและเกร็งมุมปากที่คอยแต่จะยกขึ้นอย่างไร้เหตุผลเอาไว้ ครู่เดียวนิ้วมือเรียวยาวก็ผละห่างออกไป ผมจึงเงยหน้าขึ้นด้วยความเสียดาย

จากหลังหน้าากผมเห็นใบหน้าของเขาที่คลี่ยิ้มบาง รอยยิ้มไม่โจ่งแจ้งไม่ไร้เดียงสา ทว่าเป็นรอยยิ้มที่สดใสราวกับแสงแดดยามบ่ายคล้อย

“ผมอยากไปกินอาหารแบบสบาย ๆ กับคุณครับ”

หัวใจผมเต้นรัวคล้ายส่งเสียงเตือนออกมาอย่างหนัก หากตอนนี้ยังไม่หลบสายตา ต้องถูกจับได้แน่

“คุณนาก็ครับ”

หลังจากที่ได้รู้แล้วว่าแสงแดดยามบ่ายนั้นอบอุ่นแค่ไหน จึงพยักหน้ารับ

โดยดี โดยไม่คิดว่าจะต้องหลบเลี่ยง

“ผมเองก็อยากทำแบบนั้นครับ...แค่สองคน”

ผมเปิดเผยความในใจอย่างยากเย็นด้วยเสียงพูดแผ่วเบาที่คืบคลานออกมาจากปาก แต่เมื่อลองตั้งสติดูแล้ว คำพูดหนึ่งคำของเขา การขยับมือหนึ่งครั้ง สีหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย มันช่างพอเหมาะพอดีกับผมที่กำลังปล่อยตัวตามความรู้สึก ความทะนงตัวที่ไร้ประโยชน์หายสาบสูญไปนานแล้ว แววดตาที่สั่นไหวจ้องมองเพียงเขาเท่านั้น แล้วก็มิเสียงตอบกลับมาแผ่วเบาเช่นกัน

“ดีจังเลยนะครับ”

คำพูดเพียงประโยคเดียวทำให้บางอย่างสั่นไหวอีกครั้ง

โชคดีที่ก่อนสติจะหลุด สต๊าฟได้เดินเข้ามาติดไม้คู่ให้ และบอกว่าเหลือเวลาอีกสิบนาทีที่จะถึงเวลาเริ่มถ่ายทำ ภาระทั้งหมดที่คอยตรวจสอบระบบเสียง กล้อง รวมถึงสภาพการทำงานของเกม การเตรียมพร้อมทั้งหมดก็เป็นอันเสร็จสิ้น สต๊าฟแจ้งว่าหลังจากเปิดช่องสัญญาณที่จะถ่ายทอดสดเมื่อผู้ชมเข้ามาได้จำนวนหนึ่งแล้วก็จะเปิดภาพรายการ ผมพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมกับจ้องหน้าจอที่จะแสดงให้เห็นภาพถ่ายทอดสด

“จะเปิดช่องสัญญาณแล้วนะครับ!”

เสียงตะโกนของสต๊าฟมาพร้อมกับช่องสัญญาณที่ถูกเปิดในที่สุด จากภาพรายการที่มองเห็นผ่านจอสำรอง จำนวนผู้ชมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนน่าตกใจ ยังไม่ถึงหนึ่งนาทีก็เกินสามพันคนเข้าไปแล้ว ช่องแชตกระหน่ำจนอ่านไม่ทัน เพราะเหตุนี้จึงทำให้รายการแทบระเบิด ผมเพิ่งเคยเห็นจำนวนผู้ชมที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วแบบนี้เป็นครั้งแรก ไม่ทันไรจำนวนผู้ชมก็ถึงหนึ่งหมื่นคน ตอนนั้นสายตาผมเริ่มชินกับความเร็วของช่องแชตแล้ว

▷ ท่าน! ชัง! ท่าน! อิน!

▷ พี่อินจุน...ฉันอยู่ห้องอ่านหนังสือ แต่ก็เข้ามาดูแล้วนะคะ...

- ▷ นี่มันนานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้หวิดแบบนี้ ท่านซังจำ ㅏㅏ พี่สาวร้องแล้ว ㅑㅑ
- ▷ นี่ไปออกรายการจริงหรือ
- ▷ ฉันไม่คิดเลยว่าจะได้ดูการสตรึมร่วมผ่านรายการวาไรตี้แบบนี้ คิก ๆ

เมื่อได้เห็นการตอบรับอย่างคึกคักของแฟน ๆ ความตื่นเต้นยิ่งเพิ่มขึ้น ด้วยนิสัยของผมแล้ว ยิ่งเห็นจำนวนผู้ชมเพิ่มขึ้นเท่าไร ยิ่งอดใจตื่นเต้นไม่ได้ แล้วไหนจะสายตาผู้คนที่ทำให้รู้สึกอึดอัดใจนั้นอีก ผมจึงรวบรวมมือเอาไว้อย่างเรียบร้อยและถอนหายใจออกมา หันไปเดินน้ำเสียงอ่อนโยนก็ดังแว่วอยู่ข้างหู

“วันนี้ก็ฝากด้วยนะครับ”

“ครับ! ผมจะตั้งใจเล่นเลยครับ”

ผมพยักหน้าเต็มที่ด้วยสีหน้าเปี่ยมความมุ่งมั่น เพิ่งจะเริ่มต้นก็มีคนเข้ามาดูรายการกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันคนแล้ว ตอนนั้นเองคุณนักเขียนก็ยกมือขึ้นมา นิ้วมือทั้งห้าที่กางออกค่อย ๆ พับลงไปทีละนิ้วตามลำดับวินาทีที่เหลือแค่นิ้วชี้ ผมกระแอมพลงมองไปยังกล้องที่อยู่ข้างจอ หันไปที่ไฟสัญญาณออกอากาศสว่าง พวกเราก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใสอย่างคล่องแคล่ว

“สวัสดิ์ครับ! ผมสตรึมเมอร์ซังมาครับ!”

“ยินดีที่ได้เจอกันครับ ผมหัวหน้านางทราน ซออินจุนครับ”

“วันนี้เป็นโอกาสที่ดีมาก ๆ เราเลยได้มาเปิดตัวรายการกันแบบนี้ นะครับ! ผมต้องขอขอบคุณแฟน ๆ ทุกคนที่เข้ามาดู รวมถึงคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกด้วยนะครับ”

เป็นการเริ่มต้นที่ดีเลย เมื่อผมโบกมือทั้งสองข้างไปทางกล้อง ซออินจุนก็โบกมือตามเช่นกัน เพราะหุ่มเทไปมากกับฉากด้านหลัง กล้องจึงจับภาพ

ออกมาได้อย่างสวยงาม เมื่อผมยิ้มสติไสออกมาด้วยความตื่นเต้น ช่องแชตก็พลันเลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว

- ▷ เด็กน้อยของพวกเราพูดเก่งจัง...
- ▷ ๗๗ ๗๗ แฮ่ ทั้งสองคนแต่งตัวได้น่ารักจัง ๗๗ ๗๗
- ▷ ๗๗ อินจุนจำ...ฉันร้องแล้ว ๗๗ ๗๗
- ▷ วันนี้ก็ยังดูดีเหมือนเดิม ^^77

เมื่อแอบสังเกตคุณนักเขียน ก็เห็นเธอกำลังยกยิ้มอย่างพึงพอใจ หากเริ่มต้นดี จะจบลงตอนไหนก็ดีทั้งนั้น พอรู้สึกว่างใจได้ ผมก็มองขออินจุนแล้วเริ่มดำเนินรายการต่อ

“ก่อนที่จะไปดูกันว่าเล่นเกมอะไรนั้น เรามีกฎเฉพาะของรายการนี้ อยู่ที่ใช่ไหมครับ”

“ครับ วันนี้รายการจะไม่จบจนกว่าจะเคลียร์เกมได้ครับ”

“ซึ่งการไลฟ์จะทำแค่ส่วนต้นรายการเท่านั้น ดังนั้นคนที่อยากรู้ว่าช่วงท้ายรายการจะเป็นยังไง ก็ต้องช่วยติดตามรายการจนจบกันด้วยนะครับ!”

- ▷ ไม่ได้นะ...พีคะ ฉันอยู่ ม.ปลายปี 3 นะ...
- ▷ ต้องดูรายการเต็มแน่นอน ๗๗
- ▷ ไม่ว่าจะพวคนายจะทำอะไร ฉันก็โอเคหมดจ้า...!

ครั้งนั้นนับเป็นครั้งที่สองแล้วที่ผมดำเนินรายการร่วมกับอินจุน เลยเข้าหากันได้ดี ตอนแรกก็กังวลมากเพราะต้องดำเนินรายการช่วงแรกโดยไม่มีบทพูด แต่เอาเข้าจริงมันกลับดีกว่าที่คิดมาก ๆ ผมประกบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากันและเปลี่ยนหัวข้อไปอย่างเป็นธรรมชาติ

“ที่จริงก่อนการถ่ายทำผมได้ดูคอมเมนต์ของแฟน ๆ อยู่พักหนึ่งแล้วครับ

มีเดากันเข้ามาเยอะเลยว่าวันนี้จะเล่นเกมอะไร”

“ผมก็เห็นเหมือนกันครับ ส่วนใหญ่เดาว่าเป็นเกมยิงหรือเกมสยองขวัญกันใช่ไหมครับ”

“อา ไม่ได้สิครับ! ขอแค่ไม่ใช่เกมสยองขวัญก็จะดีมากเลย...อืออออเอาเป็นว่ามาลองเปิดดูกันก่อนนะครับ”

ต้องขอบคุณหน้ากากที่ทำให้การแสดงดูสิ้นไหว แต่ในช่องแชตกำลังเสียงแตกเกี่ยวกับเกมที่เราจะเล่นว่าเป็นเกมอะไร ส่วนใหญ่กำลังคอมเมนต์เหมือนตะโกนว่าเกมสยองขวัญ ซึ่งนั่นทำให้ผมเคืองอยู่บ้าง

ผมแก้ม้งทำเป็นกังวล เอียงคอไปซ้ายทีขวาทีพร้อมกับจับเมาส์เอาไว้ก่อนจะทำตาเป็นประกายเมื่อนำเกมปรากฏขึ้นบนจอภาพ

“เฮลละ นี่คือนเกมที่จะเล่นวันนี้ครับ!”

หน้าจอสว่างจ้าและทุกอย่างก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

เพลงประกอบแสนสดใส กลีบซากุระปลิวว่อนไปมา

และชื่อเกมที่หวานแหวนจนใจเจ็บ

“ระ...โรแมนติก...ซีเครีตครับ”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเองโดยที่ผมไม่ได้ตั้งใจแสดงด้วยซ้ำ ทันทีที่เห็นภาพบนจอ ริมฝีปากก็สั่นขึ้นมาซะอย่างนั้น มุมปากที่ยกขึ้นอย่างฝืนๆ พลันแข็งค้างไป ต่อมาประโยคที่เคยเห็นก่อนหน้านี้ก็ปรากฏขึ้น และตัวละครผู้หญิงกับเงาตัวละครผู้ชายก็เผย วินาทีนั้นซออินจุนที่อยู่ข้างๆ ก็เริ่มไอออกมา บางที่เขาเองก็อาจจะไม่ได้กำลังแสดงเหมือนกัน

“...”

พอผมแอบเบนสายตาไปมองช่องแชตก็เกิดความโกลาหลขึ้นอย่างที่คาดไว้

▷ ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

▷ ฮ่าๆๆๆ เดี่ยวสิ นีมัน...

- ▷ คุณนักเขียนอยู่ตรงไหนคะ ฉันจะได้คำนับไปทางนั้นคะ πππ
- ▷ gbc บ้าไปแล้วเหอ ฮ่าๆๆๆ

ดอกซากุระกำลังเรียงระบำอยู่บนหน้าเกม และช่องแชตก็ถูกกระหน่ำด้วยคลื่น ‘ฮ่าๆ’ พลังอันน่ากลัวหลังไหลจากสองฝั่งทำให้ผมไม่รู้จะวางตัวยังไง รู้สึกไม่สบายใจไม่ว่าจะอยู่ฝั่งไหน ผมเลยปล่อยให้ไป

“คุณนักเขียน...เอาอย่างนี้จริงๆ ไซ้ใหม่ครับ”

ครึ่งหนึ่งคือการแสดง อีกครึ่งคือใจจริง ผมมองคุณนักเขียนที่ยึดตัวขึ้นด้วยแววตาลั่นไหว ทว่าคุณนักเขียนคิมโซยองเพียงแค่มองอย่างพอใจและมองมาทางนี้ ผมกอดหอมอ่อนนุ่มนิ่มเอาไว้และหันไปมองซออินจุน โลงอกที่เขาหยุดไถแล้ว อีกฝ่ายกำลังจ้องหน้าเกมด้วยสีหน้าจริงจัง ผมทำเป็นดำเนินรายการต่อ แล้วเอ่ยถามสิ่งที่สงสัยจากใจออกมา

“...คุณซออินจุนเคยลองเล่นเกมแบบนี้มาก่อนหรือเปล่าครับ”

“ไม่เคยครับ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

คำพูดที่ลงท้ายอย่างหนักแน่นนั้นทำให้ความอยากรู้อยากเห็นของผมปลิวหายไปหมด เมื่อชำเลืองมองหน้าจอรายการก็พบว่ามุมล่างมีภาพของผมกับเขาทับซ้อนหน้าเกมอยู่ ระหว่างที่พากย์เสียงตัวละครอาจไม่ต้องใส่ใจลีลาที่แสดงออกมาก็ได้ ผมจับเมาส์และยึดตัวตรงพร้อมทำหน้าที่เด็ดเดี่ยว

“ช่วยไม่ได้สินะครับ นักรักระดับมาสเตอร์ ลุยเลย”

- ▷ ฮ่าๆๆๆๆ ขำไม่ไหวแล้ว ฮ่าๆๆๆๆ
- ▷ นักรักระดับฝึกหัดหรือเปล่า...
- ▷ ฮ่าๆๆๆๆๆ แบดเอนดิงซะแล้วสิ
- ▷ ถึงโดนทิ้งก็ห้ามร้องนะ!

พอเห็นข้อความเย้าแหย่ของแฟน ๆ ผมก็เบะปากออกมา แถม ซออินจุนที่อยู่ข้าง ๆ ยังมาย้ำอีกว่า ร้องก็ไม่เป็นไร ดูท่าแม่แต่ตัวเขาเอง ก็มีงานอดิเรกเป็นการแก้มผมไปแล้ว ผมแสร้งหัวเราะกลบเกลื่อนและ ใช้เมาส์คลิกบนหน้าจอที่มีแสงแดดสว่างไสวส่องมาพร้อมกับข้อมูลการ เริ่มเกม ช่วงที่เก็บข้อมูลนั้น ผมก็หันไปอ่านทางหน้าจออีกครั้ง

“เรื่องที่ผมต้องพากย์เสียงตัวละครผู้หญิง รบกววนช่วยเข้าใจกัน ด้วยนะครับ...เข้าใจใช่ไหมครับทุกคน! ต้องไปก็ไปทีเสียงคุณซออินจุน นะครับ”

▷ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ โอเค โอเค

▷ ตลกโคตร ฮ่า ๆ ๆ อยู่ห้องอ่านหนังสือ แต่ฉันกลับหัวเราะไม่ไหว จนต้องออกมาข้างนอก

▷ อินจุน...ฉันอัดเสียงรอลแล้ว...

ผมเองก็อยากยิ้มไปกับผู้ชม อยากฟังเสียงซออินจุนเช่นกัน จึงได้ แต่เป็นหน้าหลบพร้อมแสดงท่าที่ราวกับกำลังกลิ้งฟันฟัน แล้วเกม ก็เริ่มต้นขึ้นมาได้เวลาพอดี จากแรกคือถนนที่พบเห็นได้ทั่วไปตามเขตที่พักอาศัย

“กราฟฟิคดีจังเลยนะครับ”

“นั่นสิครับ ลีก็สวยมากด้วย...”

ระหว่างขึ้นชมกราฟฟิคจากหลังอันสติไล หน้าจอก็เริ่มเคลื่อนไหว โดยขยับขึ้นลงช้า ๆ เพื่อแสดงว่าตัวละครหลักเดินอยู่ โอ๊ะ เสียงอุทานดัง ออกมา แล้วช่องคำพูดก็ปรากฏ ผมเตรียมใจเอาไว้แล้ว และอ่านด้วย น้ำเสียงนุ่มนวล

“วันนี้เป็นวันแรกในการไปเรียนที่โรงเรียนใหม่”

จากนั้นก็มีการอธิบายภูมิหลังแบบง่าย ๆ ตัวละครหลักอายุสิบแปดปี

เป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสอง แม้จะมีโรงเรียนให้เรียนอยู่แล้ว แต่เธอต้องย้ายโรงเรียนตามพ่อซึ่งย้ายที่ทำงาน ตัวละครหญิงจะแนะนำว่าตัวเองเป็นคนธรรมดา ทว่าความจริงแล้วเธอมีพรสวรรค์ในการเล่นไวโอลินที่โดดเด่น ดังนั้นจึงได้รับคัดเลือกให้เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยชื่อดังในต่างประเทศ แต่ครั้งปีก่อนนี้มีมือเธอได้รับบาดเจ็บ ทำให้ลึกลับแล้วเธอรู้สึกกลัวทุกครั้งที่ต้องเล่นดนตรี

“ฉันจะปรับตัวเข้ากับที่โรงเรียนได้ไหมนะ...เฮ้อ งั้นก็แค่ใช้ชีวิตคนเดียวไปแล้วกัน”

ระหว่างที่กำลังจดจ่อกับฉากที่สร้างขึ้นมามีได้น่าสนใจกว่าที่คิด ช่องแชตก็คึกคักขึ้นมาเป็นพิเศษ ผมอ่านบทสลับกับมองช่องแชตไปด้วย ปัญหาไม่ใช่การสร้างฉากหรือเนื้อเรื่อง แต่เป็นเสียงของผมเอง

▷ ฮ่าาา ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ จะบ้าตาย ㅠㅠ เพราะไม่เห็นหน้าตัวละครก็เลยจินตนาการเป็นผู้ชายไปแล้ว

▷ เริ่มจินตนาการแบบเต็มพิกัด

▷ ฮ่า ๆ ทีมงานคะ ถ้าคิดจะหยุดก็ตอนนี้เลยคะ...

▷ โบราณซึ้งมาก ^^

ทีมเขียนบทที่เฝ้าสังเกตสถานการณ์ทั้งหมดต่างเงิบสนิท คนกลุ่มนี้ น่ากลัวกว่าผู้ชมอีก แต่ผมก็ต้องเล่นต่อไป ลักษณะเฉพาะอื่นๆ ของตัวละครนี้คือสายตาไม่ค่อยดีนัก ดังนั้นหากไม่สวมแว่นก็จะมองเห็นไม่ชัด แม้แต่ลักษณะของคนที่อยู่ในระยะใกล้ ผมรีบกดข้ามไปยังเนื้อเรื่องที่พอคาดเดาได้ เหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นทันที

“อ๊ะ!”

มีใครบางคนปั่นจักรยานมาจากด้านหลัง ทำให้ตัวละครหญิงล้มลงกับพื้นจนแว่นตาหล่น จากนั้นภาพหน้าจอก็พร่ามัวไปหมด แม้จะเป็น

สถานการณ์ที่พบเห็นได้ดาษดื่น แต่บริษัทเกมก็ทำออกมาได้อย่างสวยงาม
จนคนแล้วต้องขอโทษสิ! ตัวละครหญิงที่ตะโกนออกไปอย่าง
กล้าหาญถอนหายใจออกมาและเริ่มคลำหาแว่นตา ขณะที่เธอควานมือไป
ตามพื้น หน้าเกมเองก็ขยับไปมาด้วย

“นี่มันน่าหงุดหงิดซะม๊าดเลย ดูก็รู้ว่าคงไม่มีทางหาเจอ แว่นน่าจะตกลง
ลงไปในเรื่องน้ำข้างๆ แล้วละ เฮ้ย...แบบนี้ก็ต้องจับตัวคนที่ปั่นจักรยานเมื่อกี้
ให้ได้ไม่ใช่หรอครับ”

“นั่นสิครับ ถ้าเป็นแบบนี้ ระวังไปโรงเรียนคงลำบากแน่”

แล้วผมก็ใส่อารมณ์ร่วมเข้าไป แม้แต่ซออินจุนที่เฝ้าดูอยู่ข้างๆ
ก็พลอยเห็นดีด้วย ไม่นานไรเหล่าผู้ชมก็สัมผัสความแปลกประหลาดของน้ำเสียงผม
แล้วจอตจ่ออยู่กับเกม

ด้วยความรู้สึกที่เริ่มตึงเครียด ผมจึงรีบเลื่อนภาพบนจอ ทันใดนั้น
เสียงเพลงประกอบตอนเปิดเกมในเวอร์ชันเปียโนก็ค่อยๆ ดังขึ้น แบบนี้
ใครดูก็รู้ว่าเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงการเปิดตัวของพระเอก แล้วก็เป็นอย่าง
อย่างที่คิด มีใครบางคนแต่ที่ไหล่ของตัวละครหญิง เธอหันหลังไปมอง
พร้อมกับเส้นผมยาวพลิ้วสะบัด เงาร่างสูงเพียวของตัวละครชายที่ถูก
แสงแดดจ้ายามเช้าส่องกระทบปรากฏอยู่เต็มจอ

“เฮือก! พระเอกออกมาแล้วใช่ไหมครับ”

“แต่ว่ามองไม่เห็นหน้าเลยนะครับ”

ผมกับซออินจุนขยับเข้าไปใกล้ภาพบนจอแล้วจ้องเขม็ง แต่เพราะ
ภาพถูกทำให้เบลอ ไม่เพียงแค่นั้นพระเอกเท่านั้น แม้แต่จุดเด่นอื่นๆ
ก็มองไม่ชัด เป็นการสร้างที่พิถีพิถันจริงๆ ผมเลยไม่พยายามเลื่อนภาพ
บนจอแล้วหันมาอ่านช่องแชตด้วยความรู้สึกเสียดายแทน

- ▷ ดูเหมือนจะเป็นหนึ่งในสามของพระเอกนะ คิกๆ สุดยอด
- ▷ ชีวิตจริงของฉันไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย...ตอนเช้าๆ ก็อ่านหนังสือ

ไปสิ... ๓๓

- ▷ มีแค่ฉันที่สนใจไอ้คนที่ปั่นจักรยานมาชนแล้วหนีเมื่อกึ่งชั่วโมงคะ
- ▷ ฮ่าๆๆๆๆ นี่ อยากเห็นหน้าพวกพระเอกเร็วๆ แล้ว ๓๓

ปฏิกิริยาจากผู้ชมค่อนข้างหลากหลาย เพราะเป็นเรื่องราวที่มีพื้นฐานมาจากชีวิตจริง จึงทำให้ผู้ชมจดจ่อและอินกับเนื้อเรื่อง พอผมมองที่ภาพบนจออีกครั้ง ในช่องคำพูดของนางเอกมีแค่เครื่องหมายคำถามอันเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะคลิกยังไงภาพบนจอก็ไม่เลื่อนไปไหน ผมเลยลองคลิกที่เงาของพระเอก ทันใดนั้นเงาที่ยืนนิ่งก็ขยับซ้าๆ แล้วผู้ชายที่อยู่ในจอภาพก็ยื่นมือมา

การบังเอิญเจอกันครั้งแรกในเช้าเดือนเมษายนท่ามกลางดอกซากุระปลิวว่อนโดยมีเสียงเปียโนดังคลอเบาๆ ทั้งหมดนี้คือฉากในภาพยนตร์รักวัยรุ่นแสนโรแมนติกซักๆ ฝ่ายหญิงจับมือฝ่ายชายอย่างระมัดระวังแล้วขยับลุกขึ้นยืน แม้เธอจะพูดขอบคุณไปแล้ว แต่ฝ่ายชายกลับไม่พูดอะไรเลย ซออินจันที่กำลังดูเกมอย่างตั้งใจลั่นถามออกมา

“ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะครับ”

“อืมมมม ไม่รู้สิครับ เป็นที่การตั้งคำถาม...”

ดูแล้วพระเอกต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่างแน่ๆ ทันทีที่กดเลื่อนช่องคำพูดของพระเอกก็มีแค่จุดสามจุดเท่านั้น แล้วภาพก็กลับไปยังมุมมองพรั่มวของนางเอกอีกครั้ง

นางเอกตัดสินใจว่ายังไงก็ต้องไปเรียน แต่เพราะมองอะไรไม่ชัดสักอย่าง พอเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องหยุดยืนอยู่กับที่ สุดท้ายก็รวบรวมความกล้าหันหลังกลับไปแล้วขอร้องพระเอกว่า หากจะเดินไปทางโรงเรียนมัธยมปลายแห่งนั้น ช่วยเดินนำไปจะได้ไหม

“นั่นแค่จะเดินตามไปเฉยๆ เท่านั้น ขอร้องละ”

แม้จะขอร้องจากใจจริง แต่พระเอกยังคงไม่ตอบอะไร ในตอนที่

นางเอกถอดใจกำลังจะหันหลังกลับ มือข้างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นบนจอภาพพร้อมกับเสียงเปียโนคลอเบาๆ เมื่อมองใกล้ๆ จึงเห็นว่าแขนเสื้อชุดนักเรียนนั้นเหมือนกับของนางเอก แม้ไม่รู้ว่าเป็นชั้นปีไหน แต่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนเดียวกันแน่นอน และดูเหมือนว่านางเอกก็น่าจะรู้แล้ว

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะรีบจับมือใหญ่เอาไว้เพราะกลัวเขาเปลี่ยนใจ เขาจับมือเธอหลวมๆ แล้วเดินนำหน้าไปเงิบๆ จากมุมมองของนางเอกผ่านจอภาพ เห็นเพียงแค่แผ่นหลังแกร่งของเขาเท่านั้น

หลังจากความเงียบดำเนินไปได้สักพัก ฉากหลังก็เปลี่ยนเป็นโรงเรียน และช่องคำพูดที่ใช้ฟอนต์ลายมือก็ปรากฏขึ้น ผมเลยเผลอพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแฝงความรู้สึกบางอย่างโดยไม่รู้ตัว

“ไม่รู้ว่าเป็นเพราะดอกไม้ที่ปลิวไหวไปมาหรือเปล่า ถึงได้มีกลิ่นหอมหวานมาจากผู้ชายคนนั้นที่ฉันไม่รู้จักชื่อ เขาเข้ามาเหมือนฤดูใบไม้ผลิแล้วจากฉันไปก่อนที่จะฤดูร้อนจะมาเยือน ฉันยืนนิ่งมองแผ่นหลังของเขาและสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายที่ยังหลงเหลืออยู่บนมือ แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเขารู้สึกแบบไหน”

เมื่อคลิกบนจอ ตัวอักษรทั้งหมดก็กลายเป็นกลีบดอกไม้กระจัดกระจายครู่หนึ่งฉากหลังที่เป็นลวดลายกลีบดอกไม้ก็หายไป ทันใดนั้นบนหน้าจอก็มีตลกนิด มีเพียงตัวอักษรสีขาว

“สิ่งที่จำได้มีเพียงแค่สัมผัสจากมือนั้น”

พออ่านประโยคที่ทำให้จิกจี้หัวใจแล้ว บทนำของเรื่องก็จบลง เพราะแบบนี้ถึงได้มีประโยค ‘จะตามหาเขาเจอไหมนะ’ ตามมาลึนๆ

ผมเหม่อมองประโยคที่ถามว่าจะข้ามไปยังตอนต่อไปหรือไม่ กว่าจะหลุดจากบรรยากาศที่ตลกค้างอยู่ได้ก็ผ่านไปนานพอควร เพลงประกอบเกมนี้ช่างน่าฟังจริงๆ แม้ฟังผ่านแค่ส่วนบทนำ แต่เสียงเปียโนกลับยังคงชัดเจนในโสตประสาท ผมกอดหอมอนแน่นด้วยความรู้สึกที่ตื่นตัน

“ว้าว สุดยอด จับมือกันตั้งแต่ครั้งแรกเลยนะครับ! เหมือนจะ

อ่อนโยนมากด้วย ใจเต๋นแรงเลย...ใช่ไหมล่ะครับ!”

- ▷ เห็นด้วย...ว่าแต่บทนำมันว่ายังไงบ้างนะ
- ▷ พอเข้าใจละว่าทำไมเล่นเกมจับหนุ่ม...
- ▷ คิก ๆ น้ำเสียงเหมาะกว่าที่คิดนะเนี่ย ㅠㅠ

เนื้อหาเกมดึงดูดความสนใจได้ง่าย ผิดไปจากที่กังวลเลย ด้วยความที่พระเอกโผล่มาแค่เงา ผมเลยเผลอเอาซออินจุนเข้าไปแทนที่ตัวละครนั้น ซออินจุนที่ได้เจอครั้งแรกก็พูดน้อย แต่ภายในกลับแฝงไปด้วยความอบอุ่น พอคิดแบบนี้ก็ทำให้ผมแสดงออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ พอจินตนาการถึงอีกฝ่ายที่จะเล่นเป็นพระเอก หัวใจก็เต๋นแรงขึ้นมาเลย

เพราะอยากรู้อาจจะเกิดอะไรต่อจากนี้ ผมจึงรีบจับเมาส์ แต่ทันใดนั้น น้ำเสียงทุ้มก็ดังขึ้นข้างหู

“ชอบแบบอ่อนโยนหรือครับ”

คำถามออกจะแปลก ๆ อยู่สักหน่อย ไมลึ ที่แปลกคงจะเป็นผมที่ตีความคำถามไปหลายทิศทาง ซออินจุนแค่ถามเกี่ยวกับตัวละครเท่านั้นเอง ผมจึงตอบไปตามที่ตั้งใจ

“ครับ! ก่อนหน้านี้ผมเคยเล่นเป็นตัวละครแบบนี้ด้วยนะครับ ตัวละครที่อ่อนโยน ช่างเห็นอกเห็นใจ ผมชอบนิสัยอ่อนโยนครับ”

“นิสัยอ่อนโยน...”

อีกฝ่ายพยักหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย ซึ่งเป็นเรื่องปกติเพราะเขาไม่ค่อยแสดงสีหน้าออกมาให้เห็นอยู่แล้ว แต่สำหรับผมที่เฝ้าสังเกตปฏิกิริยาของเขาบ่อย ๆ กลับเห็นได้อย่างชัดเจน เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะขบคิด คำพูดของผม

แม้จะคิดมาก แต่ก็เลือกข้ามมันไปก่อน ผมจับเมาส์และกดเลื่อนภาพบนจอ ทันใดนั้นตอนใหม่ก็เริ่มขึ้น

“ในที่สุดก็เข้าเนื้อหาจริงๆ ลักทีนะครับ! ตอนทีหนึ่ง จะตามหาผู้ชายคนนั้น...เจอไหมนะ”

“คงยากน่าดูนะครับ เพราะมีแค่เงาเป็นเงาแสง”

จู่ๆ ก็กลายเป็นนักสืบเฉยเลย ช่วงต้นเรื่องของตอนที่หนึ่งจบลงอย่างราบรื่นเพราะคุณแม่เอาแว่นสำรองมาให้นางเอกถึงห้องพักครู เธอจึงกลับมามองเห็นเป็นปกติ ช่วงกลางๆ ตอนครูประจำชั้นพูดว่าพอสวมแว่นแล้วจำไม่ได้เลย เสน่ห์แว่นคงจะหนาмаกแน่ๆ

ด้วยความช่วยเหลือจากคุณครู เธอจึงมาถึงห้องเรียนได้อย่างปลอดภัยพอดีกับที่เกมให้ตั้งชื่อนางเอก ผมตั้งใจจะใช้แค่ ‘คิมยอจู่’¹ แต่ช่องแซตกลับคัดค้านอย่างหนัก สุดท้ายก็ตกลงกันได้ว่าจะเลือกใช้ชื่อ ‘ซังมา’ โดยผมพยายามเมินความเห็นของแฟนๆ ที่ให้ใช้ชื่อจริงไป

หลังจากนางเอกแนะนำตัวเองอย่างจะฉานจบแล้วก็หักท่ายเพื่อนร่วมห้อง เพราะมีตัวละครมากกว่าที่คิด ผมจึงได้พักเสียงครูหนึ่ง

วิชาแรกเป็นวิชาพลศึกษา นางเอกหยิบชุดผลไม้แล้วลูกลอกไปเปลี่ยนเป็นคนท้ายๆ ดูเหมือนว่าเพื่อนร่วมห้องคนอื่นน่าจะไปเปลี่ยนชุดกันหมดแล้ว นางเอกจึงรีบเปิดประตูข้างหลังห้องออกไป

“โอ๊ย...เจ็บ”

จู่ๆ หน้าจอเกมก็สั่นสะเทือน มีบทบรรยายเขียนว่าความรู้สึกเหมือนเอาหน้าไปชนกับ ‘กำแพงแข็งๆ’ และทันทีที่นางเอกเงยหน้าขึ้น ตัวละครที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อนก็ปรากฏตัว รูปหน้าเรียวแหลมเหมือนแมว เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนจัดทรงอย่างดี ชุดนักเรียนยับย่น ในที่สุดพระเอกคนแรกก็เปิดเผยตัวแล้ว

¹ 김여주 แปลตรงตัวหมายถึง นางเอกคิม โดย 김 (คิม) เป็นนามสกุลยอดฮิตของคนเกาหลี ส่วน 여주 (ยอจู่) ย่อมาจาก 여자주인공 (ยอจาจูอินกง) หมายถึงนักแสดงนำหญิงหรือนางเอก

ผมเอามือข้างหนึ่งปิดปากเพราะกลัวว่าจะฟันลมหายใจหนัก ๆ ออกมา และทันทีที่คลิกเมาส์ ช่องคำพูดช่องหนึ่งก็เต็งขึ้น เป็นคำพูดหยาบคาย สอดคล้องกับภาพลักษณ์ การปรากฏตัวของพระเอกเป็นเรื่องที่ดีเยี่ยม แต่ทำไมตัวละครชายที่ออกมาคนแรกถึงให้ความรู้สึกที่ตรงกันข้ามกับ ซออินจุนละ การเล่นเป็นตัวละครแบบนี้คงจะไม่ทำลายภาพลักษณ์ที่ดีของเขาหรอกใช่ไหม ผมนึกกังวลเรื่องไม่เป็นเรื่อง พลังแอบฆ่าเสียงไปทางเขา

ผมกลั่นลมหายใจเมื่อสิ่งที่เห็นต่างจากที่คิดอย่างสิ้นเชิง

“อะไรของเธอนี๋ย”

เมื่ออ่านบทพูดจบ หางคิ้วราบเรียบของเขาพลันยกขึ้นเล็กน้อย ซออินจุนที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ คงเหลือไว้เพียงคนที่ดูร้ายกาจเท่านั้น อีกทั้งน้ำเสียงที่เข้มขื่นกว่าปกติก็เข้ากับตัวละครอย่างมาก ตั้งแต่วินาทีที่ซออินจุนอ่านบท บรรยายกาศที่ต่างออกไปอย่างสุดซึ้งก็เข้ามาโอบล้อม ผมแทบลืมหายใจ ระหว่างที่เหลือบมองด้วยความชื่นชมอยู่นั้น เขาก็อ่านบทต่อไป

“หลบไป อย่ามาเกะกะ”

พระเจ้า ไมลี ขอขอบคุณนะครับคุณนักเขียน เพราะคุณผมถึงได้เห็น ซออินจุนในบรรยากาศแบบนี้ ที่เคยบอกว่าชอบตัวละครที่อ่อนโยนนะ เป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ตั้งแต่วันนี้เหมือนผมได้เปิดหูเปิดตา กับสเป็กใหม่เลยครับ

แล้วบทที่จะต้องพูดต่อไปก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ การปรากฏตัวอย่างกะทันหันของพระเอกทำให้ผมต้องแสดงท่าที่ตอกตอกใจออกมา ทว่า น้ำเสียงแข็งกร้าวนั้นยังแว่ววนอยู่ในหู กระทั่งบุคลิกแบบนี้ก็ยังเข้ากับเขาได้ยังไงกันนะ แม้แต่สีหน้าของเขาก็ยังเปลี่ยนไปตามการแสดงอย่างสมบูรณ์แบบ ผมจึงไม่มีสมาธิเลย

ผมแอบกลอกตาหลุกหลิกไปมา แต่พอนึกได้ว่าอยู่ระหว่างถ่ายทำ

รายการที่รีบเก็บอาการทันที

“วะ...ว้าว! พระเอกคนแรกดูจะเป็นคนนิสัยแข็งกร้าวนะครับเนี่ย”

ผมยิ้มผื่น ๆ พร้อมเบนสายตาไปทางช่องแชต ไซคิตีที่แฟน ๆ เองก็สติหลุดจึงเพิ่งแสดงการตอบรับออกมา ส่วนใหญ่รู้สึกประทับใจอย่างมากต่อการพากย์เสียงของซออินจุน ถ้าไม่นับคำหยาบคายชนิด ๆ หน่อย ๆ ในบทพูดแล้ว นี่ถือเป็นช่วงเวลาที่ได้สัมผัสกับความสามารถด้านการพากย์เสียงของเขา

- ▷ ต้นสังกัดดูอยู่หม่อม เล่นละครสักเรื่องเถอะ...ได้โปรด...
- ▷ คุณผู้กำกับ ทางนี้คะ ㅜㅜ ตรงนี้มีอัจฉริยะทางการแสดงอยู่คู่คะ
- ▷ สุดยอดเลย จริง ๆ นะ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เป็นอย่างที่แฟน ๆ พุดกัน หากการเล่นเกมนั้นจะเปิดโอกาสให้ซออินจุนได้แสดงละคร ผมคงไม่หวังอะไรอีกแล้ว แค่จินตนาการถึงก็ทำให้รู้สึกดีมากจริง ๆ ผมจึงยิ้มและหันหน้าไปมองซออินจุนซึ่งมองหน้าจอบทพูดตลอด เพราะเขาไม่รู้สถานการณ์ในช่องแชตจึงทำสีหน้าหงาย ผมเกือบแสดงท่าทางไม่เหมาะสมไม่ควรออกไปแล้ว เลยได้แต่ยิ้มแล้วเล่นเกมต่อ

เมื่อคลิกหน้าจอหนึ่งครั้ง ประโยคแนะนำพระเอกก็ร้ายยาว ภาพลักษณ์ร้ายกาจและส่วนสูงที่มากจนทำให้ดูน่าเกรงขาม ทว่านางเอกกลับพุดอย่างกล้าหาญโดยไม่กะพริบตา

“นายชนนั้นนะ จะไม่ขอโทษเลยเหรอ”

“ทำไมฉันต้องขอโทษด้วยล่ะ”

“นายทะเล่อทะล่าเข้ามาโดยไม่ดูก่อนว่าข้างในมีคนอยู่หรือเปล่าได้ยังไงกัน”

“แล้วไม่คิดบ้างเหรอว่าเธอเตี้ยจนฉันมองไม่เห็นนะ”

คำพูดที่ทิ่มแทงนั้นคล้ายเป็นมีดสั้นพุ่งมาปักเข้าที่หน้าอก แม้ว่า

ตามบทในเกมนั้นแล้วพระเอกพบกับนางเอก แต่พอซออินจนเป็นคนพูด
ประโยคนั้น ผมกลับรู้สึกจุกอกอย่างบอกไม่ถูก อีกทั้งสีหน้าของพระเอก
ในเกมก็ดูน่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ผมไม่ได้เลือกแท้ๆ แต่ดูเหมือนเขากำลัง
จะพาไปสู่เส้นทางแห่งแบดเอนด์

แน่นอนว่าตัวละครที่มีบุคลิกแบบนี้จะสร้างทำเป็นว่าไม่ได้ทำแบบนั้น
แล้วก็คอยแอบดูแลนางเอกในเวลาต่อมา แม้จะรู้อย่างนั้นแล้ว แต่พอได้ยิน
น้ำเสียงชัดเจนจากคนข้างๆ ผมกลับรู้สึกอึดอัดใจอย่างไรเหตุผล

ถึงอย่างนั้นเกมก็ไม่มีทางคาดเดาความรู้สึกของผมได้ จึงดำเนิน
ไปตามเรื่องราวที่ถูกกำหนดมาแต่เดิม ระหว่างที่ความขัดแย้งบานปลาย
ใหญ่โตขึ้น นางเอกก็คิดวนเวียนว่าผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ผู้ชายอ่อนโยนที่เจอ
เมื่อเข้าอย่างแน่นอน

“ช่างเถอะ หลบไป ฉันต้องเปลี่ยนชุดเพื่อไปเข้าเรียนแล้ว”

ผมเองก็คิดเช่นเดียวกัน แต่น่าเสียดายที่เกมแบบนี้ไม่มีอะไรแน่นอน
การตกหลุมรักภายหลังทั้งที่ไม่ชอบขึ้นหน้ากันในตอนแรกไม่ใช่กฎตายตัว
หรือหือ ผมจินตนาการถึงความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นระหว่างทั้งสองคน
พร้อมกับการเคลื่อนไหวหน้าจอ คิดว่าการพบกันครั้งแรกจะจบลงแบบนี้ซะอีก
ท่ามกลางที่เดินผ่านกัน พระเอกก็รีบร้อนคว้าแขนของนางเอกเอาไว้

“...เธอ”

วินาทีนั้นแสงเจิดจ้าพลันสาดคลุมภาพบนหน้าจอ แล้วภาพประกอบ
สุดเจ๋งก็โผล่ขึ้น แวตาที่ดูเหมือนแมวกำลังจ้องมองมาด้วยความตื่นตระหนก
สีของม่านตาคู่นั้นอ่อนจางเป็นพิเศษ ไหนจะขนตางอนยาวนั้นอีก นางเอก
ครุ่นคิดเกี่ยวกับภาพที่เห็นตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งทำให้เธอที่เป็นคนโง่เงา
ถึงกับพูดอะไรไม่ออก แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

การได้เห็นใบหน้าดูดีขนาดนี้ในระยะใกล้ก็ต้องรู้สึกตื่นตกใจเป็น
ธรรมดา ตอนที่ได้เห็นซออินจนแบบใกล้ๆ ผมก็รู้สึกแบบเดียวกัน แต่เข
คงไม่มีทางรู้เรื่องนี้ไปตลอดชีวิต สำหรับเขาคงเป็นเรื่องปกติ เหมือนตอน

ส่องกระจกแล้วไม่รู้สึกลึกใจนั้นแหละ ผมคลิกบทพูดด้วยความรู้สึกอินกับบทเต็มที่

“ทำไมเหอ”

“ตรงจมูกเธอ...”

แววตาของชายหนุ่มในจอสีน้ําใสอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นภาพบนจอ ก็กลับไปเป็นปกติ พระเอกพูดอะไรบางอย่างออกมาซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อนอย่างคำว่าเลือดกำเดา เพราะเมื่อครู่ชุนกับพระเอกอย่างแรง เส้นเลือดฝอยในจมูกน่าจะแตก ทำให้ตอนนี้นางเอกเลือดกำเดาไหล

ผมอ้าปากค้างและรีบเลื่อนหน้าจอ เพราะเห็นเลือดอย่างไม่ทันตั้งตัว ก็เลยตกใจ ต่างจากนางเอกในเกมที่ดูเป็นปกติมาก ๆ

“แค่ห้ามเลือดไว้ก็ไม่ใช่ไรแล้ว”

เหตุผลเรียบง่ายและฟังดูดี แต่ไม่ทันไรผมก็เริ่มรู้สึกเป็นห่วงนางเอกขึ้นมา จากสถานการณ์เมื่อครู่นี้ส่งผลให้ช่องคำพูดของพระเอกมีแค่จุดอีกฝ่ายน่าจะมึนงงอยู่ ผมไม่รู้เลยว่าเรื่องราวจะเป็นยังไงต่อ

พระเอกคงจะไม่ปล่อยให้นางเอกเลือดกำเดาไหลแล้วแกลังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้หรือกนะ อย่างน้อยก็ควรคิดจะขอโทษบ้าง ผมเบิกตาโตและคลิกลงไป ทันใดนั้นเรื่องราวที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

“พูดอะไรนะ”

“หืม? พอผ่านไปสักพักมันก็จะดีขึ้นงั้นละ”

“ไม่ได้...ไปห้องพยาบาลกัน”

อะไรกันเนี่ย อยู่ ๆ สีหน้าของพระเอกก็เปลี่ยนไปอย่างน่าประหลาด แม้แต่บทพูดนั้นก็ด้วย น้ำเสียงของซออินจุนนุ่มนวลมาก เขารับรู้ความเปลี่ยนแปลงนั้นได้อย่างรวดเร็วและหางเสียงก็เบาลงนิดหน่อย

น้ำเสียงที่เปลี่ยนไปนั้นหวานละมุนจนติดใจอยู่ในโสตประสาท ทำเอาผมต้องกระแอมออกมา ผมรู้สึกเขินไม่แพ้นางเอก จึงกอดหอมอนแน่นโดยไม่รู้ตัวและเหลือบมองไปทางซออินจุน เมื่อก็ก็น่าไม่ใช่แค่การ

เล่นเกม แต่ผมรู้สึกว่าคุณเองได้สนทนากับซออินจุนในเวอร์ชันที่แปลกไป
ผมพยายามจดจ่อสายตาไว้ที่หน้าจอและพูดไปตามบท

“มันไม่แย่งขนาดนั้นซะหน่อย ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันชินแล้ว”

นางเอกยังคงคิดว่าอีกฝ่ายประหลาด ทั้งนางเอกและผมไม่เข้าใจ
สิ่งที่แฝงอยู่ในท่าที จู่ๆ คนที่เคยแข็งแกร่งราวขนาดนั้นกลับมีสีหน้ายุ่งยากใจ
ระหว่างที่ผมใช้ความคิดเพื่อจะหาเหตุผลอยู่นั้น บทพูดประโยคถัดไปก็ไหล
ขึ้นมา และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ผมทำหมอนหล่น

“คะ...ใครบอกว่าฉันเป็นห่วงเธอกันล่ะ”

พระเจ้า

“เพราะฉันกลัวว่าเธอจะเอาไปพูดเหลวไหลที่หลังทรอกนะ อย่าเข้าใจ
ผิดล่ะ”

ซออินจุนจอมชื่นเธอเนี่ย

“แฉ็กๆ แฉ็กๆ!...อา ขอโทษครับ”

เหล่าตัวละครที่มีบุคลิกแข็งแกร่งต่างก็เคยตกอยู่ในบรรยากาศที่
ชวนให้กระอักกระอ่วนใจกันทั้งนั้น ผมที่เกือบหลุดหัวเราะออกมาต้องรีบ
กลบเกลื่อนด้วยการกระแอม ถ้าหลุดหัวเราะออกมาขณะกำลังถ่ายทอดสด
ต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน ผมแสร้งทำว่าไม่มีอะไรแล้วเก็บหมอนที่หล่น
ขึ้นมา

ตัวละครที่ภายนอกดูร้ายกาจแต่ความจริงแล้วซื่อายเป็นรูปแบบที่เขย
มาก แต่เพราะได้รับการตอบรับที่ดีจึงยังมีคนนำมาใช้เรื่อยๆ ซึ่งกระแส
ตอบรับที่วันนั้นก็มากเกินไปจนจินตนาการได้

▷ ซินจุนจะบ้า ฮ่าๆๆ

▷ อาการซังมา = อาการของฉัน

▷ ฮ่าๆๆ เยี่ยมยอด ฮ่าๆ ฉันอยู่มาเพื่อที่จะได้เห็นอะไรแบบนี้สินะ

ฮ่าๆๆๆๆๆ

- ▷ จากใจเลยนะ มีอะไรบ้างที่อินจนทำไม่ได้...มีด้วยหรอ...
- ▷ คุณซังมา มุมปากเป็นยังไงบ้าง ฮ่าๆ ㅠㅠ

พอได้อ่านช่องแชตผมก็เข้าใจ ผมมัวแต่กลั่นยืมจนไม่ได้ใส่ใจสีหน้าตัวเอง เมื่อยกมือขึ้นมาจับดูก็พบว่ามุมปากยกขึ้นมากกว่าที่คิด ผมเลยใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้กดหนดมุมปากพร้อมกับบ่นหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“แสดงได้เก่งอย่างที่คิดเลยนะครับเนี่ย ผมยังเพลอใจสิ้นเลย~”

ช่างเป็นคำพูดคำจาที่น่ากระอักกระอ่วน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ หากเป็นซออินจนผู้มีความรู้สึกไวย่อมรู้ว่าผมกำลังจมนม และผมก็เชื่อโดยไร้ข้อกังขาว่าเขาจะแบ่งรับแบ่งสู้อย่างพอเหมาะ ทว่าเขาจ้องเขม็งมาที่ผมแล้วก็ตามออกมาเสียงแผ่ว

“เมื่อก็บอกว่าชอบแบบอ่อนโยนไม่ใช่หรอครับ”

“...”

ผมไม่กล้าตอบ และมุมปากก็กระตุกยิก ๆ เมื่อสบกับแววตาที่แฝงไปด้วยความจริงใจ ทันใดนั้น ผมก็คิดได้ว่า หากตอนนี้ยังไม่รวบรวมสติแล้วจดล่อที่เกมละก็ หมอนคงได้ขาดแน่ๆ

แน่นอนว่าคุณนักเขียนคงคาดการณ์ถึงฉากแบบนี้ไว้อยู่แล้วจึงมอบหมายหน้าที่นี้ให้ทำ แต่จากตรงนี้ ถ้าผมก้าวไปต่ออีกเพียงก้าวเดียวมันคงได้เป็นเรื่องใหญ่จริงๆแน่นอน ผมส่ายหน้า ตัดสินใจแยกแยะเกมกับความเป็นจริงออกจากกัน

“ฮ่าๆ มาเล่นกันต่อเถอะครับ~!”

- ▷ ดิกๆๆๆๆ ทำเป็นเปลี่ยนเรื่องหน้า ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆ
- ▷ ไม่รู้เหรอว่าซออินจนอยู่เหนือกว่าสเบ็กอีกทีนะ
- ▷ นี่เป็นรายการที่จะจารึกเอาไว้ในชีวิตเอพีของฉันท ㅠㅠ ㅠㅠ

พวกแฟนคลับก็ไม่เข้าข้างผมเลย หากเป็นปกติผมคงบอกปิดไปว่าไม่ใช่ แต่วันนี้มีสายตาจับจ้องอยู่เยอะ จึงปล่อยให้ผ่านไปอย่างสงบเสงี่ยม แม้ว่าผมอาจเป็นคนเดียวที่มีความรู้สึกอ่อนไหวเลือนรางอยู่ก็ตาม

ผมกดเตมาส์รัว ๆ คล้ายต้องการกล่าวโทษพระเอกที่เขินอายอยู่บนหน้าจอ นางเอกเองพอเห็นท่าที่เปลี่ยนไปของพระเอกก็พูดไม่ออกและไม่เป็น ถึงจะพูดว่าช่างเถอะ แต่เขาก็ยังยืนยันกรานว่าต้องไปห้องพยาบาลก่อนจะหยิบทิชชูออกมาจากที่ไหนสักแห่ง ก่อนจับจุมูกเธอและบอกให้ก้มหน้าไว้ พอเธอถามว่าแล้วแบบนี้จะให้เดินไปอย่างไร พระเอกจึงยื่นมือข้างหนึ่งออกมาอย่างมุ่งมั่น

“จับไว้ แล้วเดินตามมา”

ตรงกลางจอมีภาพประกอบซึ่งเป็นภาพวาดมือปรากฏขึ้นมา คงเพราะเคยเห็นหลายครั้งจึงรู้สึกว่าการคล้ายคลึงกับมือของพระเอกที่ช่วยนางเอกเมื่อตอนเข้าอย่างมา ทว่าเพราะความแตกต่างของแสงและสีจึงไม่อาจตัดสินชี้ขาดว่าเหมือนกันได้ พอผมชี้นิ้วไปที่จอด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ซออินจุนก็รีบพยักหน้า

“ผมก็คิดว่าคล้ายครับ”

“ใช่ไหมล่ะครับ! อะไรกันเนี่ย เป็นตัวละครตัวนี้นั้นหรือ”

“คอยดูไปอีกสักหน่อยแล้วกันครับ”

นี่คือเกมสืบทอดนั้นหรือ นอกเหนือจากชวนหัวนั้นไหวแล้วยังน่าสนใจอีกด้วย ระหว่างที่เดินตามเท้าใหญ่ ๆ ของพระเอกไป ก็มีบทพูดสั้น ๆ โผล่ขึ้นมา

มือใหญ่ นั้นนุ่มนวลแตกต่างจากบุคลิกที่แข็งแกร่งน่าแปลกใจ ระหว่างที่แอบเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นหลังใบหูของเขาเป็นสีแดง แถมยังมีความลั่นไหวแปลก ๆ ที่ส่งผ่านมาจากนิ้วมือของเขาด้วย หรือว่า...

“กำลังประหม่าอยู่นั้นหรือ”

หลังจากอ่านประโยคสุดท้ายด้วยเสียงแผ่วเบาจบ จากหลังก็เปลี่ยนไป

พวกเขามาถึงห้องพยาบาลแล้ว แต่ไม่พบเจ้าหน้าที่อยู่ในห้อง พระเอก จึงพาเธอไปตรงอ่างล้างมือที่อยู่มุมหนึ่งของห้องพยาบาล จากนั้นก็ช่วยเปิดน้ำอุ่นให้เธอล้างมือและบริเวณจมูกซ้าๆ หากอ้างอิงจากในเกมจะพบว่า พระเอกที่ยืนอยู่ข้างๆ เดินไปเดินมารอบๆ เหมือนลูกหมาที่รอคอยเจ้าของ นางเอกใช้ผ้าเช็ดหน้าแล้วพูดว่าเวียนหัว คิ้วของอีกฝ่ายก็พลันขมวดย่นทันที

“ฉันจะไปบอกครูพละให้ แล้วจะกลับมา เธออยู่ที่นั่นนะ”

“ก็บอกแล้วว่ามันไม่แยขนาดนั้นไง”

ทว่าพระเอกกลับไม่สนใจและเดินออกจากห้องพยาบาลไป วินาทีนั้น ตรงกลางหน้าจอพลันมืดลง แล้วทางเลือกแรกก็ปรากฏขึ้น คำถามนั้นง่ายมาก นั่นคือ จะตามเขาไปหรือจะอยู่ตรงนี้ พอได้มายืนอยู่ตรงทางแยก แล้วผมก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรดี ระหว่างที่เท้าค้างขบคิดให้ถั่ววนอยู่นั้น ผมก็โยนการตัดสินใจไปให้ซออินจุน

“เลือกอะไรดีล่ะครับคุณอินจุน”

“อืม รออยู่ตรงนี้เฉยๆ ดีไหมครับ แต่ก็...เหมือนว่าจะต้องตามไปนะครับ”

“เหมือนจะเห็นคำตอบที่เข้าท่า แต่พอเป็นแบบนี้ก็ไม่วุ่นวายจริงๆ นะครับ”

ซออินจุนเองก็คิดหนักเช่นกัน ดังนั้นเวลาแบบนี้ก็ให้เป็นหน้าที่ของผู้ชมดีที่สุด ผมจึงถามไปว่าเลือกอะไรดี พร้อมกับจ้องที่ช่องแชตซึ่งเลื่อนขึ้นด้วยความรวดเร็ว

- ▷ ทนต่อไปคือคำตอบ
- ▷ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าต้องเลือกตามไปหรือกหรือ
- ▷ ในเมื่อบอกให้รออยู่นี่ก็รอไปแล้วกันละ ㅠㅠ ㅠㅠ
- ▷ เลือกที่ทั้งสองคนอยากเลือกเลยละ ><

แม้แต่ผู้ชมก็มีความเห็นแตกต่างกัน ผมจ้องช่องแชตที่เลื่อนขึ้นด้วยความเร็วจนอ่านไม่ทัน แต่พอเห็นข้อความหนึ่งที่สะดุดตาเป็นพิเศษก็หยุด สกรอลล์บาร์เอาไว้ ผมหลุดหัวเราะเบาๆ เมื่ออ่านเจอข้อความซึ่งเป็นการเล่นมุกมาแบบกะทันหัน

คุณขังมา ชุ่มรอไปก่อนครับ

“พรีด ไม่ได้สิทุกคน จู๋ๆ ทำไมมาพูดถึงคัพท์เกมสงครามในนี้กันล่ะครับ~”

- ▷ คิกๆๆ ชุ่มไว้ อย่าตามไปเลย คิกๆ
- ▷ จู๋ๆก็เลิกเล่นเกมจิบหนุ่มแล้วควักปืนออกมาเฉย
- ▷ ฮ่าๆๆๆๆ ปกป้องห้องพยาบาลไว้

“นี่ไม่ใช่เกมเอาชีวิตรอดนะครับ! ผู้ผลิตเกมกำลังดูอยู่นะ เข้าใจใช่ไหมครับ ตอนนี้เรากำลังจิบหนุ่มอยู่นะครับ จิบหนุ่ม”

แม้ผมจะพูดหวานล้อมไปแบบนั้น แต่ช่องแชตดูจะไม่สงบลงง่ายๆ ผมรีบสะกดแซนซอินจนที่นั่งอยู่ข้างๆ

“คุณอินจนเองก็ลองพูดอะไรออกมาสักหน่อยสิครับ” ถึงผมจะพูดอย่างร้อใจ แต่อีกฝ่ายกลับใช้นิ้วเรียวยาวลูบริมฝีปากพร้อมกับพึมพำออกมา “น่าสนุกนะครับ”

สังเกตจากมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อยเหมือนเขากำลังเพลิดเพลิดกับสถานการณ์อยู่เลย แพนๆเองก็รู้สึกสนุกไปด้วย เพราะงั้นก็ให้มันเป็นไปแบบนั้นแล้วกัน อีกอย่าง การได้เห็นใบหน้ายิ้มแย้มของซออินจนในระยะใกล้ก็น่าพอใจแล้ว ผมใช้มือตีหมอนพองฟู แล้วยอมรับอย่างปลงๆ

“อา จริงๆเลย...! งั้นผมเลือกชุ่มอยู่นี้ครับ!”

ผมขยับเมาส์และเลื่อนเคอร์เซอร์ไปบนประโยคที่ว่าจะอยู่ที่ห้องพยาบาล เพราะยังเป็นช่วงต้นๆของเนื้อหา การเลือกครั้งเดียวคงไม่ถึงกับทำให้เรื่องราว

กลับตาลปัตร เมื่อคลิกลงไปตรงตัวเลือกที่กะพริบอยู่ หน้าจอก็กลับคืนมาดังเดิมอีกครั้ง

“เฮ้อ รออยู่ที่นี้ละกัน”

นางเอกถอนหายใจและนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ พออีกฝ่ายหายไปก็ได้เห็นบรรยากาศห้องพยาบาลที่จัดเป็นระเบียบเรียบร้อย พื้นที่ถูกแบ่งเป็นสัดส่วนด้วยผ้าม่าน มีเตียงวางอยู่ไม่กี่เตียง นางเอกสังเกตเห็นในตอนหลังว่าในบรรดาเตียงนั้นมีเพียงเตียงเดียวที่ดึงผ้าม่านบังไว้ ดูเหมือนจะมีใครบางคนกำลังพักผ่อนอยู่ เธอมองไปตรงนั้นอย่างสนใจและระมัดระวัง

วินาทีนั้นเอง ผ้าม่านในหน้าจอพลันขยับเลื่อนเหมือนเฟื่อรจงหะอยู่แล้ว จู่ๆ ฉากก็เปลี่ยนไปเหมือนจะกลายเป็นเกมสยองขวัญ แม้แต่ภาพบนหน้าจอก็สั่นไหวรุนแรง ผมหตักใจผวาจนไหล่กระตุกแล้วขยับเอนตัวไปด้านหลัง กระทั่งเพลงคลาสสิกดังคลอออกมา ถึงค่อยโล่งใจ

ผมค่อยๆ พยักหน้าให้ซออินจุนที่ถามว่าโอเคไหม แล้วจึงจ้องไปที่หน้าจออีกครั้ง ทันทีที่ม่านถูกเปิดออกซ้าๆ ผมก็ได้เห็นนักเรียนชายนั่งอยู่บนเตียง ภาพประกอบขนาดใหญ่ปรากฏเต็มหน้าจอทำให้หัวใจที่ตื่นตระหนกสงบลงในพริบตา

“...เฮ้? ตัวละครอื่นนี่”

ชายหนุ่มที่ถูกแสงแดดจากหน้าต่างสาดส่องมีบุคลิกตรงข้ามกับพระเอกคนแรกที่ได้เจอก่อนหน้านี้ หางตาตกลงเล็กน้อย หน้าตาใจดีมีรอยยิ้มอ่อนโยนมองมาทางนางเอก เส้นผมสีน้ำตาลเข้มจัดทรงเรียบร้อยรวมไปถึงการแต่งกายที่ดูสะอาดสะอ้าน เป็นตัวละครที่ดูสุภาพอ่อนโยนอย่างที่ผมเคยพูดเอาไว้ว่าชอบ

สองตามผมเบิกโตและจจจ่ออยู่ที่เกม พอกดเลื่อนจอ ช่องคำพูดที่รอคอยก็ปรากฏขึ้น ซึ่งเป็นคำพูดคำจาที่เหมาะสมกับภาพลักษณ์อ่อนโยนตามคาด ผมตั้งตารอว่าซออินจุนจะรับมืออย่างไร เขาครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะปรับน้ำเสียงลงหน่อยแล้วพูดออกมา

“โอเคหรือเปล่า เธอดูลำบากใจแบบนี้ คงไม่ได้โดนรังแกใช่ไหม”

ชั่วพริบตาฉันนึกถึงกับสติหลุดและอุทานออกมา ไม่ว่าจะนอนคิด ตีลังกาคิดยังไง ซออินจุนก็คืออัจฉริยะไม่ผิดแน่ ตอนที่เห็นใบหน้าของ ตัวละครผมก็คาดเดานิสัยกับคำพูดไว้อยู่แล้ว ทว่าในระยะเวลาช่วงสั้นๆ นั้น ซออินจุนถึงขั้นเลือกน้ำเสียงตัวละครออกมาได้ ไทเนจะการหายใจอย่าง เชื่องช้าและโทนเสียงที่นุ่มนวลเหมือนกระแสน้ำเย็นไหลเอื่อยนั้นอีก นับเป็นพรสวรรค์ชั้นเยี่ยมจริงๆ

ผมไม่อยากทำลายบรรยากาศที่กำลังสิ้นไหลนี้ จึงรีบอ่านบทต่อไป

“คุณคือใครคะ”

“อืม เธอคงเป็นนักเรียนใหม่สินะ ถึงไม่รู้จักฉัน”

“...คะ ใช่แล้ว ฉันเพิ่งย้ายมาวันนี้”

จากท่าทางที่เต็มไปด้วยความมั่นใจว่านางเอกจะต้องรู้จักตนเอง พระเอกคนที่สองนี้น่าจะโด่งดังมากในโรงเรียน หวังว่าคงจะไม่ใช้ลูกชาย ของผู้อำนวยการหรอกนะ อันที่จริงแม้จะไม่มีเหตุผลอื่น แต่จากรูปลักษณ์ ก็พอที่จะทำให้เขาโด่งดังได้แล้ว ใบหน้าที่ดูเป็นมิตรนั้นให้ความรู้สึกถึง ภาพลักษณ์แบบเจ้าหมาน้อยอย่างสมบูรณ์แบบ

เมื่อผมคลิกอีกครั้งก็ปรากฏรูปลักษณ์ของตัวละครขึ้นมาแทนภาพ ประกอบ เขามีกลิ่นอายของรุ่นพี่ และก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ เพราะลี ของป้ายชื่อนั้นต่างกัน

“นั่นเป็นประธานนักเรียน ผากตัวด้วยนะเด็กใหม่”

ตัวละครในจอยิ้มสดใส ยิ่งได้ยินเสียงของซออินจุนด้วยผมถึงกับ ทำตัวไม่ถูก การเป็นคนนิสัยอ่อนโยนมันดีแบบนี้เอง ผมเอามือปิดปาก และจ้องเขม็งที่หน้าจอ ก่อนจะรู้สึกถึงสายตาแปลกๆ จากด้านข้าง ครึ่งนี้ ผมคงจะแสดงออกว่าชอบมากไปอีกแล้วสินะ ผมเลยเอามือจัดแขนเสื้อ แล้วกดเลื่อนหน้าจอ

“แล้วทำไมมาห้องพยาบาลตั้งแต่วันแรกเลยล่ะ”

“พอดีฉันเลือดกำเดาไหลก็เลยมาค่ะ คุณประธานนักเรียนล่ะคะ”

“นอนน้อยนะ...ว่าแต่ช่วยเรียกว่าฉันรุ่นพี่ได้ไหม”

ชายแล้ว ผมเอาแต่เห็นภาพซออินจุนซ้อนทับอยู่กับประธานนักเรียน นอนอยู่เรื่อยเลย นั่นทำให้ผมจินตนาการถึงสิ่งที่อันตรายที่สุด นั่นคือการที่ซออินจุนขอร้องด้วยสีหน้าท่าทางเหมือนลูกหมา ผมเคยคิดว่าพอตัวละครเปลี่ยนไปสถานการณ์ก็จะดีขึ้นเอง แต่กลับกลายเป็น ‘เกมเผชิญหน้ากับซออินจุนเวอร์ชันที่แปลกไป’ เหมือนเดิม

เมื่อเขาขอร้องแบบนี้ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ผมก็เกือบจะตอบว่า ‘ได้ออกไปก่อนที่บทพูดจะโผล่ขึ้นมาซะอีก โลงอกที่นางเอกก็ตอบเหมือนกันพอดี ผมกำหนดแนบและพยายามจัดระเบียบความคิด แต่ตรงกันข้ามผมกลับเจอความยุ่งยากลำบากใจที่หนักหนากว่าเดิม

“ชื่อซังมาแหรอ”

“...ค่ะ”

“ชื่อเพราะนะ เพราะมาก”

เบื้องหน้าผมพรวาม้ว

จะว่าไปแล้วน้ำเสียงของซออินจุนที่พูดว่าชื่อเพราะนั้นไม่ได้มีอะไรพิเศษแต่สิ่งที่ทำให้สติของผมแทบหลุดคือเรื่องอื่นต่างหาก

“ขอบคุณค่ะ...รุ่นพี่”

เพราะบทพูดที่ปรากฏบนช่องคำพูดนั้นไม่มีคำว่า ‘มาก’

แต่ซออินจุนกลับใส่เข้าไปตามความคิดของตัวเอง อาจเป็นเพราะเขามีสมาธิกับการแสดงจึงเพิ่มบทพูดเข้าไปเอง ทว่าสำหรับคนฟังอย่างผมอาจทำให้ถึงตายได้ นี่ถ้าหมอนที่อยู่ในอ้อมกอดเกิดขาดจนหนุนกระจายขึ้นมาผมคงไม่มีอะไรจะแก้ตัว

การดึงทั้งหมดอนบริเวณที่กลิ้งไม่จับคือหนทางรอดเพียงหนึ่งเดียว ตอนแรกผมควรยืนยันกรานว่าจะตั้งชื่อคิมยอจูไปซะ จึงเหลือบสายตาแห่งความขุ่นเคืองไปยังช่องแชตที่งใจบอกให้ใช้ชื่อซังมา

- ▷ พี่อินจุน...ช่วยเรียกชื่อของฉันด้วยค่ะ...
- ▷ ถ้านี้เป็นสตรีมส่วนตัวคือปิดสตรีมหนีไปตั้งแต่เมื่อกี้แล้วแหละ ฮ่า ๆ ๆ ๆ
- ▷ ซังมา ถ้ามันยากจะทนก็ลองใช้นิ้วเคาะโต๊ะสองครั้งสิ...ฉันจะระเบิดรายการทิ้งให้เอง...
- ▷ ตั้งแต่พุงนี้ฉันเองก็จะเปลี่ยนชื่อเป็นซังมา อย่ามาห้ามนะ หี

ถ้าใช้ชื่อไหนก็ผมคงทนไม่ไหวแน่ ผมถอนหายใจออกมาเบา ๆ และเล่นเกมต่อ ประธานนักเรียนถามคำถามนั้นกับนางเอก ต่อบทสนทนาไปเรื่อย ๆ จนเริ่มคุ้นเคย นางเอกเองก็คลายความระแวงลงเร็วกว่าตอนที่เจอตัวละครซึ่งมีบุคลิกแข็งกร้าวก่อนหน้านี้ ดูก็รู้ว่าเชื่อไปแล้วเกินกว่าครึ่ง ว่าคนคนนี้เป็นผู้ชายที่เจอเมื่อเช้า แม้จะรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง แต่ก็พอเข้าใจได้

แล้วจู่ ๆ ประธานนักเรียนก็เสนอตัวกับนางเอกว่าจะพาไปเดินเที่ยวชมภายในโรงเรียน นางเอกไม่ได้ตอบว่าจะไปในทันที เหตุผลคือนักเรียนชายร่วมชั้นที่บอกว่าจะกลับมานั้นอาจจะมาตามหาตัวเธอ ทันใดนั้นประธานนักเรียนก็ตีหน้าใสชื่อเหมือนอ่านความคิดของนางเอกได้

“ถ้าห้วงหมอนั้นล่ะก็ เธอวางใจได้ เรายู๊จ๊กกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย แต่ว่า...”

เรื่องราวดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ผมจึงพอทำให้สงบลงได้ และในตอนนั้นเอง...

“หรือว่ารู้สึกอึดอัดที่ต้องอยู่กับฉันเหรอ”

วินาทีนั้นมือที่จับเมาส์พลันสั่นอย่างแรง ไม่ว่ายังไงผมก็มั่นใจแล้วว่า เกมนี้ต้องเป็นแผนของใครบางคนที่ตั้งใจจะลอบฆ่าผม หากไม่ใช่เช่นนั้น บทแบบนี้ไม่มีทางจะไหลออกมาในสถานการณ์เช่นนี้แน่นอน ถึงจะซ้อนทับกันโดยบังเอิญ แต่ก็ช่างเป็นเรื่องบังเอิญที่ยุ่งยากวุ่นวาย

ผมกัตรีมฝึปากแน่นเมื่อตันนี่ถึงภาพซออินจุนที่ถามคำถามเดียวกัน ตอนเมาในคืนวันนั้น แม้แต่ซออินจุนที่แสดงความซุซุมมาตลอดปลายเสียง ยังเหมือนสั้นอยู่เล็กน้อย ผมพยายามควบคุมสีหน้าและอ่านบทต่อไป

“ไม่ใช่ชะคะ จะพาไปเดินชมที่ไหนหรือคะ”

“ไม่รู้สิ มีที่ที่อยากไปไหม”

ทันทีที่ประธานนักเรียนพูดจบ หน้าจอก็อพร่ามัว และตัวเลือกก็โผล่ขึ้นมาอีกครั้ง โดยให้เลือกมาหนึ่งสถานที่ ระหว่างโรงยิม ห้องดนตรี และห้องสมุด พอผมมองซออินจุน เขาก็บอกให้เลือกอย่างที่ต้องการ หากเป็นปกติผมคงจะโยนคำถามให้ผู้ชมอีกครั้ง ทว่าในครั้งนี้ผมต้องการเพียงหนึ่งตัวเลือก

“ฉันอยากไปห้องดนตรีค่ะ”

นางเอกมีพรสวรรค์ด้านไวโอลิน ดังนั้นนี่จึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสม ในช่องแชตส่วนใหญ่ก็คอมเมนต์ว่าห้องดนตรี

หลังจากนั้นเธอก็ออกจากห้องพยาบาลพร้อมกับประธานนักเรียน ระหว่างที่เดินไปตามทาง ประธานนักเรียนก็คอยแนะนำให้ผู้รู้จักสถานที่อย่างละเอียด บทที่ซออินจุนจะต้องอ่านมีมากกว่าผม แม้จะเห็นใจเขา แต่ในใจคนฟังอย่างผมกลับรู้สึกมีความสุข

“ถ้ามีอะไรที่ไม่รู้ก็มาหาได้ตลอดเลยนะ เพราะปกติฉันก็อยู่ที่ห้องประธานนักเรียนอยู่แล้ว”

ผมฟังน้ำเสียงนั้นและยิ้มอย่างมีความสุขเหมือนผู้ฟังรายการอ่านบทกลอนทางวิทยุ น่าเสียดายที่ไม่ทันไรฉากที่ซออินจุนต้องพูดคนเดียวก็จบลง หลังจากเดินผ่านฉากหลังที่เป็นบันไดสองสามครั้งแล้ว พวกเขาที่มาหยุดตรงทางเดิน ทันใดนั้นประธานนักเรียนก็พูดออกมา

“อา ฉันลืมเอากุญแจห้องดนตรีมา รออยู่ตรงนี้แป๊บหนึ่งได้ไหม”

“คะ รูนพี”

นางเอกดูเหมือนจะเชื่อและไวใจประธานนักเรียนแล้ว พอประธาน

นักเรียนหายไป เธอก็มองไปตรงที่ที่เขาเคยยืนอยู่ แต่แล้วเสียงเปียโนพลันดังมาจากที่ไกลออกไป ตอนแรกนั้นฟังดูเลื่อนรางมาก ผมจึงคิดว่าเป็นเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือของใครสักคนในกองถ่าย ทว่าพอมองที่หน้าจอก็พบว่า เป็นเสียงเปียโนที่ดังลอดออกมาจากห้องดนตรี

ยิ่งนางเอกเดินไปใกล้เท่าไร เพลงประกอบก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อย ๆ แน่แน่นอนว่าคือเพลงตอนเปิดเรื่องในตอนที่พระเอกปรากฏขึ้นมาแต่เงา เธอเดินไปตามแรงดึงดูดจากท่วงทำนองที่ทั้งทรงพลังและนุ่มนวล

“...ใครกันนะ”

ประตูห้องดนตรีเปิดอยู่ ซึ่งต่างจากคำบอกเล่าของประธานนักเรียน นางเอกเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้ทำอะไรทำขาบคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินไปจนถึงหน้าห้องดนตรี เธอเห็นภาพใครบางคนเล่นเปียโนผ่านทางช่องประตูที่เปิดแง้มเล็กน้อย ผ่านม่านที่ปลิวสะบัดตามลมทำให้แสงแดดยามบ่ายส่องเข้ามาในห้องดนตรี เสียงเปียโนบรรเลงแผ่วเบา ใครดูก็รู้ว่านี่คือการเปิดตัวของพระเอกคนสุดท้าย

“ในที่สุดก็จะได้เห็นครบทั้งสามคนแล้วหรือครับ คราวนี้จะเป็นคนแบบไหนกันนะ”

เพราะอยากเห็นหน้าชัด ๆ ผมจึงคลิกที่ภาพของพระเอกคนที่สามในช่องประตูโดยไม่ทันคิดอะไร ทันใดนั้นเสียงเปียโนพลันหยุดลง แล้วเขาก็ขยับเคลื่อนไหวช้า ๆ เขาลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วหันหน้ามา แล้วภาพประกอบภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอเหมือนทุกครั้ง

สีสันโดยรวมนั้นหม่นหมองกว่ารูปร่างของสองตัวละครก่อนหน้านี้อีกทั้งยังไม่มีความรู้สึกใดแสดงออกมาทางสีหน้าของเขา ต่างจากนักเรียนชายที่มีท่าทีแข็งกร้าวและประธานนักเรียนที่ยิ้มแย้มอ่อนโยน ความรู้สึกแสนเย็นชานั้นแรงกล้า ขณะครุ่นคิดว่าเคยเห็นคนแบบนี้จากที่ไหน ความคิดที่ผุดขึ้นกะทันหันก็ทำเอาผมเสียวสันหลังวาบ

“...?”